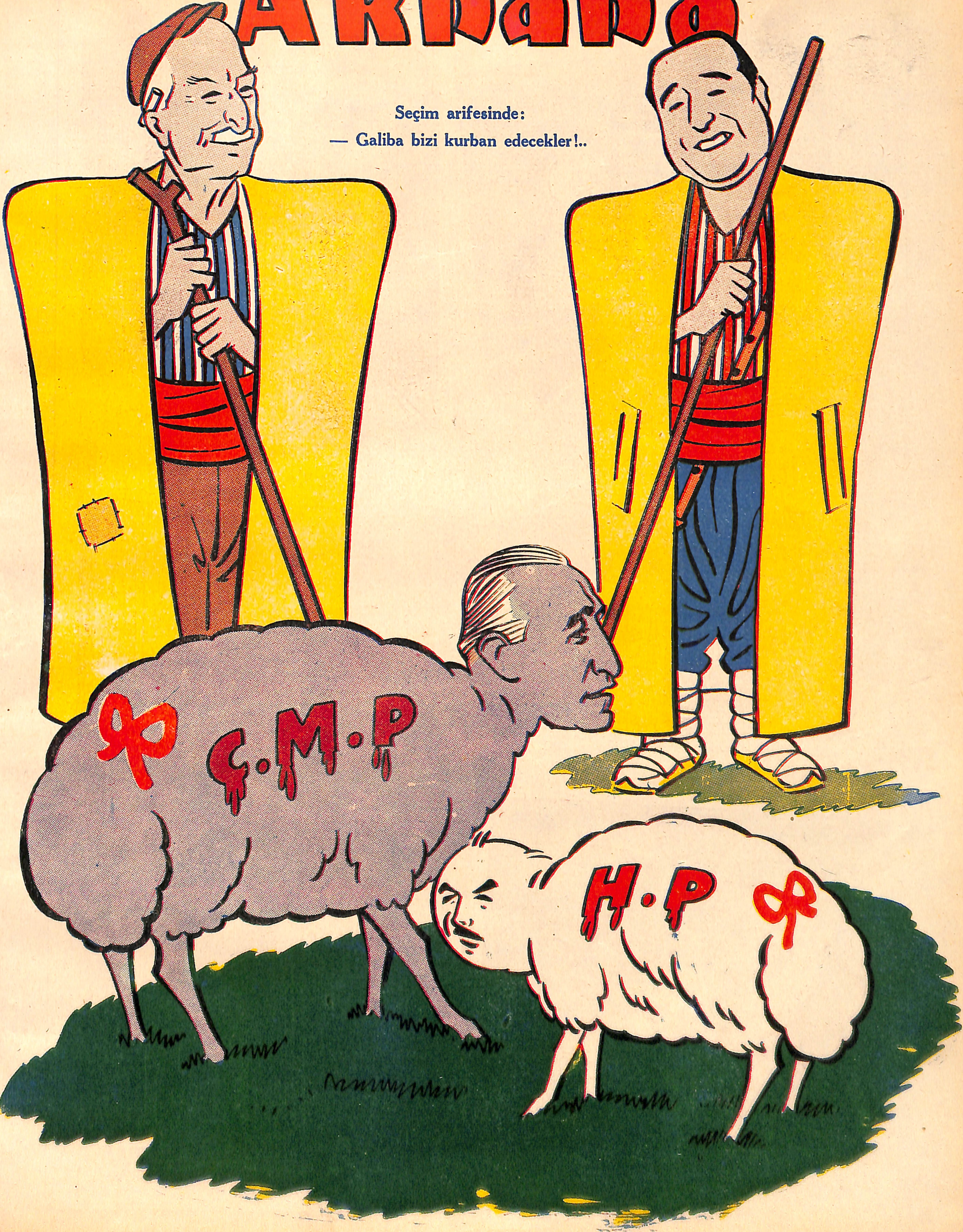
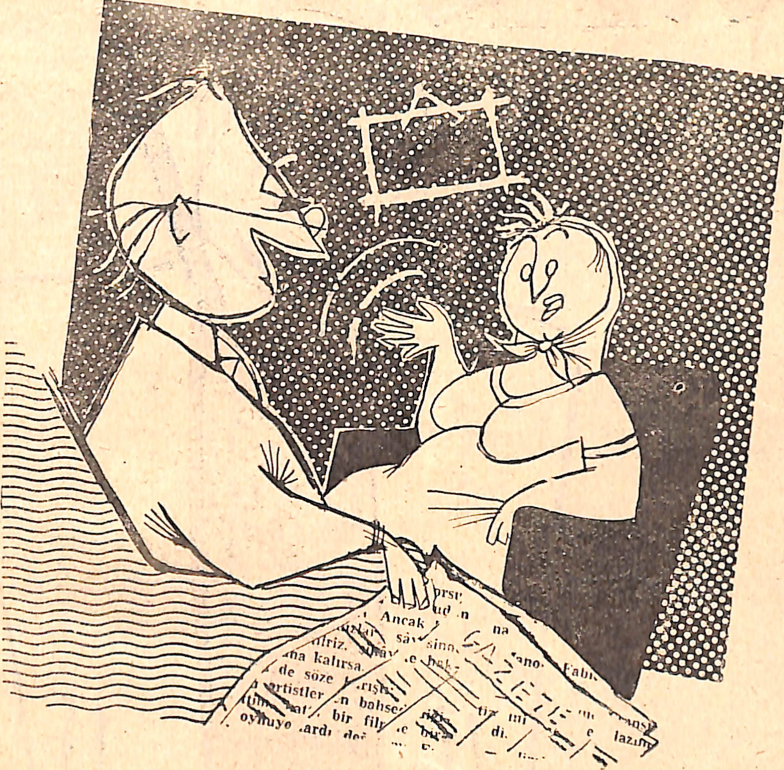
Akbaba

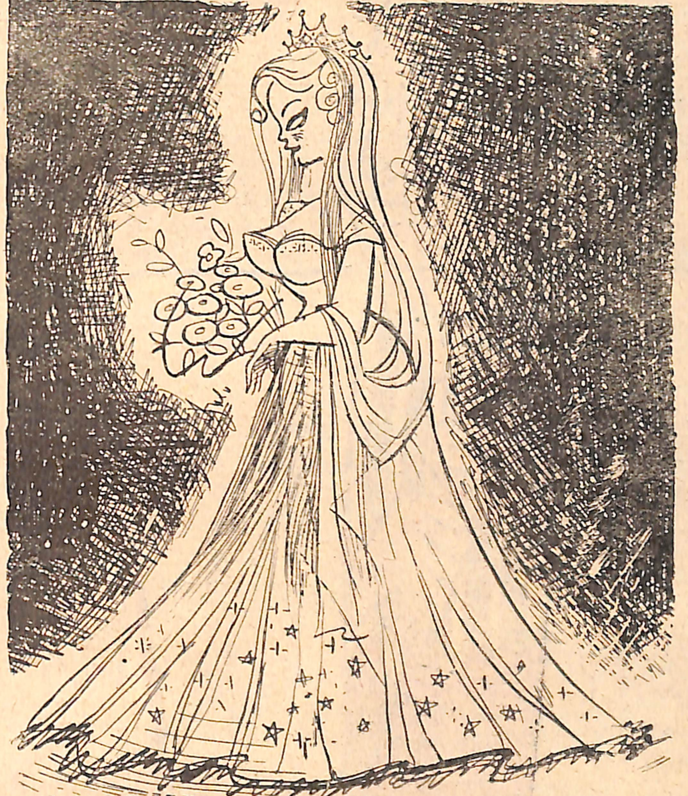

Seçim arifesinde:
— Galiba bizi kurban edecekler!..

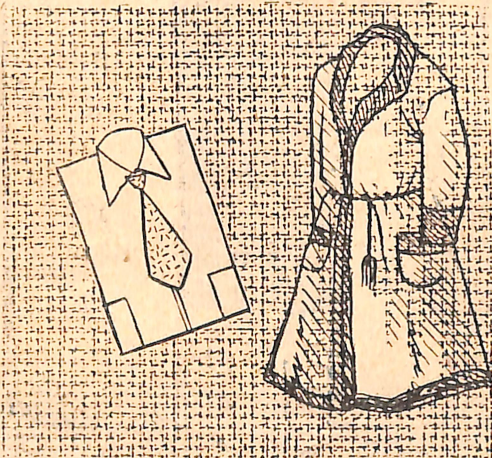
En Güzel Çare !

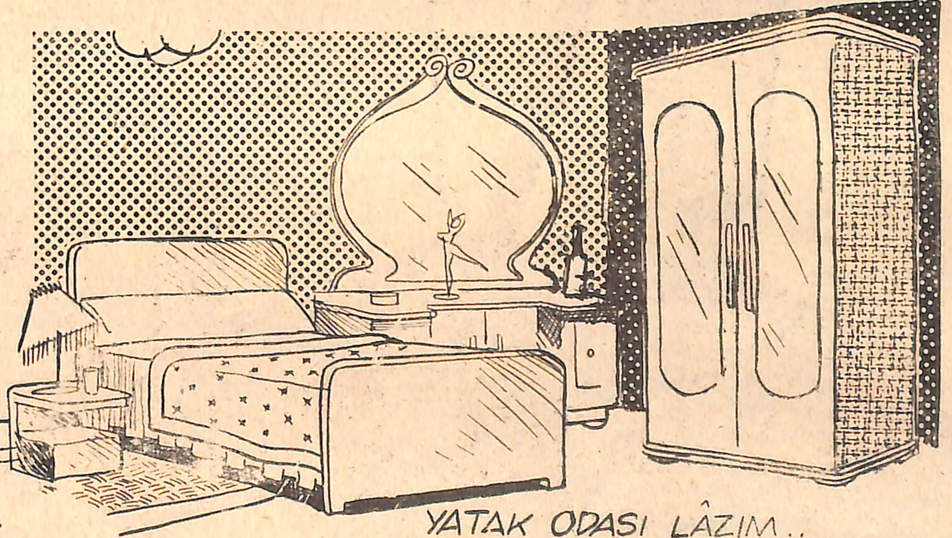
–BEY, KIZIMIZIN EVLENME ZAMANI GELİYOR ...

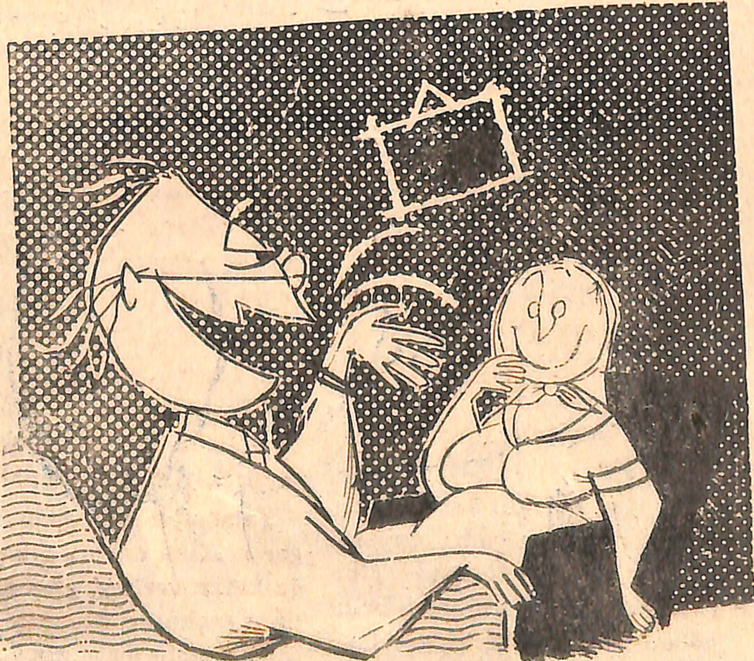
GELİN ELBİSESİ LÂZIM ...

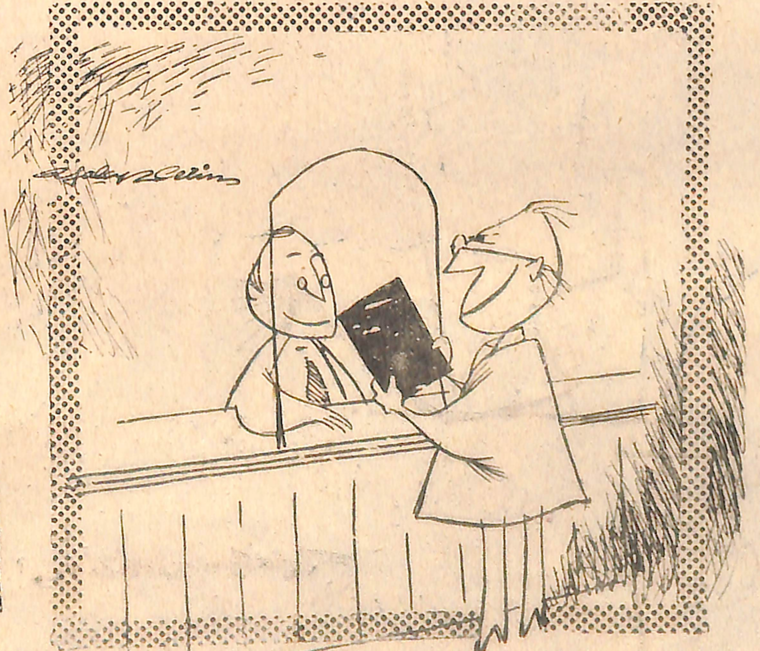
DAMADA ÇAMAŞIR LÂZIM ...

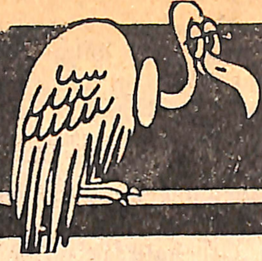
YATAK ODASI LÂZIM ..

–UZATMA KARICIĞIM, UZATMA, ANLADIM. ŞİMDİ GİDER ...

İŞ BANKASI'NDA BİR "**İRATLI KÜÇÜK CARİ HESAP**" AÇTIRIRIM !..

Akbaba
siyasî mizah gazetesi

GÜNÜN ADAMI!

GÜNÜN adamı kimdir?.. Ayzenhover mi?.. Değil. Kruçef mi? Değil. Nehru mu? Değil. Nâsır mı? Değil. Hâşa huzurunuzdan Makarios mu?.. Değil, değil, değil. Beyhude düşünmeyiniz, aramayınız, bulamazsınız.

Günün adamı, uzakta değil, vatan hudutları içindedir. Şuracıkta, aramızda yaşıyor: İzmir'de...

Pekiy, bu pek önemli zatın hüneri, marifeti mi neymiş Hayır, hayır, ne kanserin ilâcını bulmuş, ne pahalılığın çaresini... Ne kahve yokluğunu gidermiş, ne yedek parça darlığını. . Ne bir bina yıkmış, ne bir çivi kakmış, ne bir temel atmış, hattâ ne bir nutuk çekmiş...

İzmirli zat, yapılan bir yarışmada «yalan söyleme şampiyonu» olmuş!

Bıravoooo!.. Sesimin bütün uğultusu ve iki avucumun bütün şakırtısiyle bıravooo!..

Siz yalanı, hayatımız, muvaffakıyetimiz, hattâ saadetimiz için lüzumsuz, faydasız, ehemmiyetsiz bir şey mi sanıyorsunuz?

Cedlerimizin «dürug-u mas lahat-âmîz» diye bazı «iş icabı yalan» lara izin verdikleri malûmdur. Ama, o zamandan bu zamana, maşallah iş hacmimiz öylesine en attı, öylesine boy attı, öylesine büyüdü, serpildi, genişledi ki, artık mübalâğaya misal olan «O yalan, bu yalan, fili yuttu bir yılan» tekerlemesi bile, yalan olmaktan çıkmıştır. Çağımızda iş sahasında çöreklenmiş öyle yılanlar var ki, fili değil, fil sürüsünü yutuyor da belli bile etmiyor!

Benim asıl merakım şu: İzmirli yalan kahramanı, şampiyonluğu kazanmak için acaba nasıl bir yalan uydurdu?.. Her halde «Toplanma yasağı kalkıyor», «İspat hakkı kabul ediliyor», «Yedek parça bollaşıyor» «Altın fiyatları düşüyor» gibi herkesi acı acı güldürecek belli yalanlardan olmasa gerek... Malûm ya, güzel yalan, doğruya benzeyen yalandır!

Hatırlarsınız belki, Amerikada, seçimleri rakip parti kazanınca, Truman:

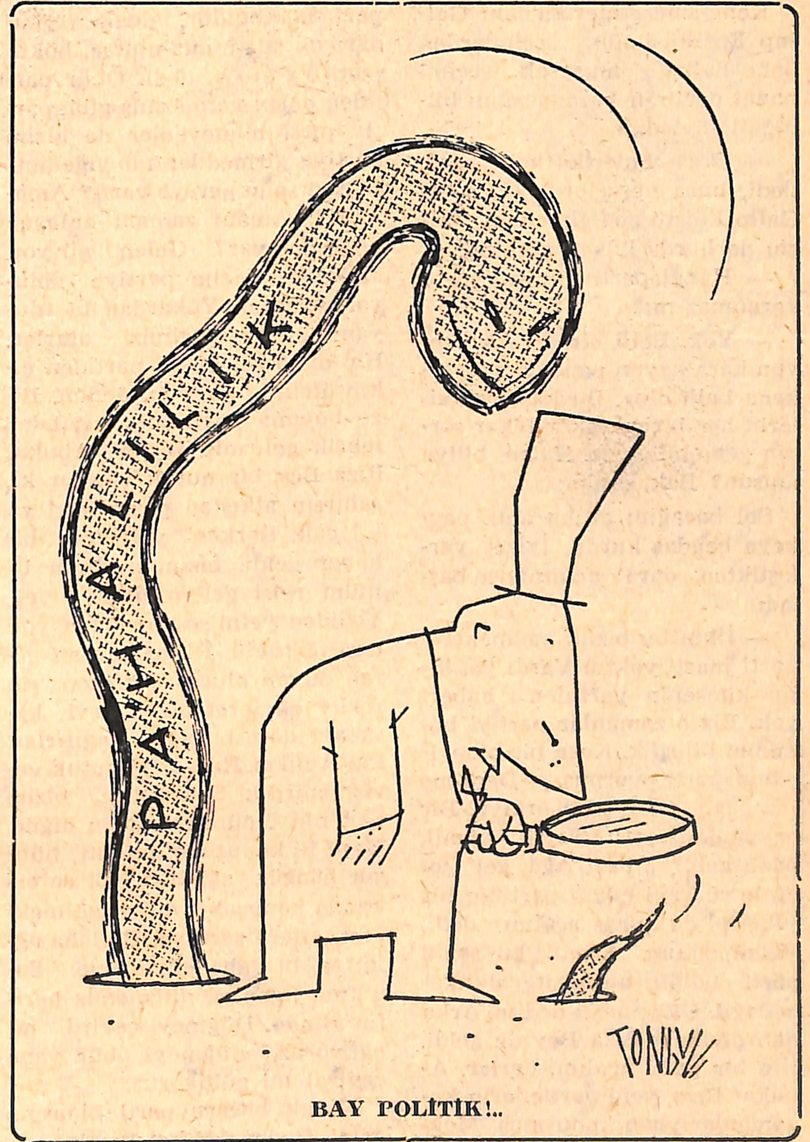
— Tebrik ederim, demişti, siz bizden daha iyi yalan söylediniz!

E, seçimlerin arifesinde olduğumuza göre, şampiyonumuzun, politika hayatımızda yeni bir rekabet uyandıracağına hiç şüphe etmiyelim.

Siyasette yalan, doğruyu söyleyen ilimden üstün olduğu için, İzmirli yalancının, Profesör Turhan Feyzioğlu'ndan daha ehemmiyetli bir şahsiyet sayılacağı muhakkaktır!

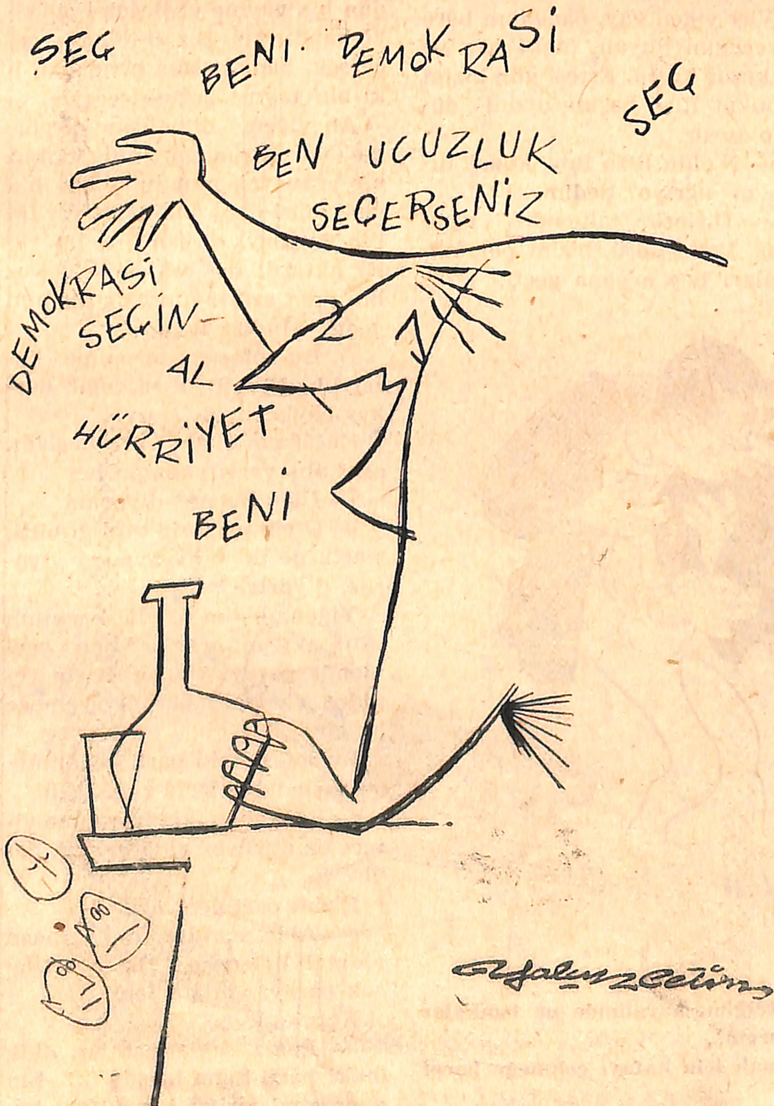
Yalancılık şampiyonumuz, eğer politika hayatına karışmağa karar verirse, gireceği partinin seçim şansını çok artıracağına emin olabiliriz.

Yusuf Ziya ORTAÇ

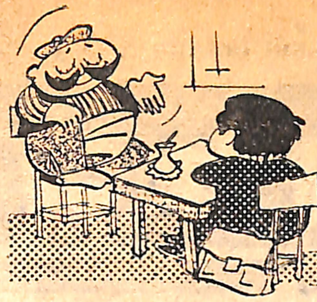
BAY POLİTİK!..

Piyasada bütün jiletlerin taklit olduğu iddia ediliyor.. (Gazeteler)

TAKLİTÇİ!..

Hangi parti Kazanacak?

— Murat Ağa her bir şeyi bilir, dediler.

Kasabaya gelince, bir kaç gece Murat Ağa'nın evinde misafir kalmıştım. Kahvede Murat Ağa'yı buldum.

— Murat Ağa, sen bilir mişsin, öyle dediler. Söyle bakalım, bu seçimlerde hangi parti kazanacak?

Murat Ağa,

— Heç belli olmaz, dedi.

Kendisine Amerika'daki Gallup Enstitüsünün, seçimlerden önce halka danışarak seçimi hangi partinin kazanacağını bildiğini söyledim.

— Orası Emerika hey oğul, dedi, bura nere, ora nere... O Galip Enistü dediğin adam gelsin de burda bilsin, görelim.

— Hangi parti kuvvetliyse o kazanmaz mı?

— Yok. Belli olmaz. Ak koyun kara koyun papuçları giyerkene belli olur. Bu kasabadakilerin her birine teker teker sorsan gene bilinmez. Niden, biliyo musun? Bak, dinle.

Sol bacağını altına aldı, peykeye bağdaş kurdu. İyice yerleştikten sonra anlatmaya başladı:

— İlkin bu bizim melmekette parti marti yoktu. Vardı ya, kimi kimsenin partiden haberi yok. Biz o zamanlar partiyi hükümet bilirdik. Koca bir bina, içinde parti varmış... Derkene bir parti işidir çıktı ortaya. Bir cayırtıdır koptu. Terzi Kâmil, bana geldi. Murat Ağa, gel seninle şu yeni çıkan partinin bir şubesini de burda açalım, dedi. «Ulan oğlum Kâmil, bu senin parti dediğin hırdavatçı dükkânı değil. Git işine...» dedim. Arkadan abukat Rıza Bey de geldi. İlle bir parti açalım, derler. Abukat Rıza, yeni particilerin kodamanlarıynan konuşmuş. Mektüpleşirlermiş. «Bu melmeket senin sözünü diğner, gel şu partiyi kuralım» dediler. «Ulan oğlum, sizin aklınız ermez, dedim, bir vakit bu melmekette selbes fırka deyi bir fırka kurulduydu. O selbes fırkayı kuranları darma duman ettiler. Heriflerin ocağına incir ağacı diktiler. Hiç biri melmekette tutunamadı, mâcır olup gittiler». Abukat Rıza Bey «Aman Murat Ağa, şimdi zaman ne zaman... O zamanlar geçti. Şimdiki zamanda Emerikada her nasılsa, bizde de öyle olacak. Her bir insan bir partiye girmeye ganûnen mecbur». Uzatmıyalım, kurduk partiyi. Biz partiyi kurunca, öbür partide kaç insan varsa hep bizim partiye döküldüler. Partinin kâtibi, adam yazmaya yetişemiyo. Ulan, bu kadar adamı ne yapacağız? Beni bir korku aldı, yiğenim, heç sorma... Abukat Rıza Bey bizim başkanımız olduğundan «Aman Rıza Bey, şu kaydı kapayalım, başımıza bir iş çıkacak» dedim. Hiç bir iş çıkmaz, dedi. Adamı çok olan parti makbuldür, dedi. Ne kadar çok adamımız olursa, hökümeti biz alırız, dedi. Öbür partiden gelen yetmezmiş gibi, parti pırtı bilmeyenler de bizim partiye girmediler mi yiğenim? Bunun sonu nereye varır? Amanın... Amanı zamanı anlayan bilen mi var? Gelen giriyor. Melmeket bizim partiye doluyor yiğenim. Yukardan bi duyan olursa tiftiğimizi atarlar. Hiç olmazsa, bu şu partiden çıkıp ötekine gireyim, dedim. Bize boyuna parti merkezinden tebrik gelirmiş. Bizim Abukat Rıza Bey bir nutuk veriyor ki, sanırsın alkıştan pazar yeri yıkılacak. Derken yiğenim, bir haber geldi, bizim partinin Ümüm reisi geliyormuş diye... Yediden yetmişe melmeket yollara döküldü. Bir yukardan gören duyan olursa, bizi hep sürerler de ibret olsun deyi kasabayı dört bucağa dağıtırlar. Biz Abukat Rıza beyi nutuk verir sanırdık. Sen nutku, bizim partinin ümüm reisinden diğne. Herif bi konuşuyo, milleti hüngür hüngür ağlatıyo. Bi de arkadan konuşuyo, millet gülmekten yerlere seriliyo. Bi daha ağlatıyo, bi daha güldürüyo. Sanırsın yiğenim, düğmemiz herifin elinde. Düğmeyi çevirdi mi ağlıyoruz, düğmeyi öbür yana çevirdi mi gülüyoruz.

Nutuk bitince parti binasına geldi. Bizim Abukat Rıza'ya,

— Kasabanın nüfuşu ne kadar? diye sordu. Rıza Bey,

— Yirmi dört bin, dedi.

Bizim ümüm reis,

— Seçime girmiyecekleri, yani oy vermeyecekleri nüfustan sayma, dedi.

— Onları saymazsak, aşağı yukarı on iki bin...

— Bizim partiye kaydı olan ne kadar?

— Dokuz bin...

Ümüm reis,

— Seçimi kazandık, diye bağırdı.

Sonra yiğenim, bizim partinin reisi gitti. Öteki partiyi bir korkudur almış. Hemen o partinin reisi bizim kasabaya seğirtti. O gelmeden ben partiden çıkıp ötekine girecektim ya, herif birden bastırdı. Bu sefer de o bi nutuk çekti. Amanın yiğen, olursa nutuk böyle olur canım. Böyük camide mevlit okunsa millet böyle ağlamaz. Nutkunun sonunda,

— Vatandaşlar, dedi, biz iktidarda kalırsak, her köylüye pangadan bin gayme borç vereceğiz.

Vay yiğen vay, panganın borç vireceğini duyan, öteki partiye bi koşuş koştu. Ertesi gün bizim Abukat Rıza başını, dizini döğüp durur.

— N'oldu Rıza Bey, köpek dişin mi ağrıyo? dedim.

— Dişlerim takmadır, ağrımaz. Daha kötü, bizim partinin azâları hep o yana geçti.

— Bizde heç mi kimse kalmadı?

— Bi kurucularınan bi de panganın bin gayme vireceğini duymıyanlar bizde kaldı.

Başladım ben de döğünmeğe. Ben saçımı başımı yolarım, abukat Rıza saçını başını yolar.

— Aman Rıza Bey, didim, böyle döğünmeğilen iş bitmez. Di kalk biz de öteki partiye girelim. Geç kalırsak tefter doldu diyerek bizi almazlar.

— Dur hele merkeze tilefon ittim, bakalım ne cuvap gelecek?..

Yiğen, kasabada bi aksuata başladı, heç bi görülmüş şey değil. Millet para yiyo canım.

— Ulan bu ne rezillik, parayı sokakta mı buldunuz? diyorum, bana,

— Pangalar biner gayme virecek, diyolar.

Dereyi görmeden paçalar sıvanır mı? Biz sıvarız yiğen. Abukat Rıza, elini başına vuruyo da,

— Heyvaah, seçimi kaybettik, deyi bağırıyo.

Derkene yiğen, bizim partinin ümüm reisi dört nala seğirtti. Vallaha, tomofilden inmedi de, ayağının tozuynan tomofilin üstüne çıktı, bi nutuk çekti, Allah Allah... Canım, bu senin lâf dediğin nasıl bir şey?.. Bi ağzını açıyo millet ağlıyo, bi ağzını açıyo millet gülüyo. En sonunda,

— Vatandaşlar, didi, burıya benden öne biri gelmiş, pangadan bin gayme virilecek deyi sizi kandırmış. Biz iktidara geçersek, hane başına pangadan iki bin gayme borç vireceğiz.

Ah yiğen, olmalısın da görmelisin. Bizim partinin dokuz bin azâsı yok muydu. Sekiz bin yedi yüzü öte yana geçmişti. İki bin gaymeyi duyan hep bu yana aktardı da, eskiden dokuz bin iken azâ sayımız on bir bini geçti. Abukat Rıza,

— Bu sefer seçimi silme kazandık, diyo. Bi Rıza değil, herkeş böyle diyo.

Kasabada bi alış veriş başladı, eski alış veriş yanında heç.

— Ulan bu ne? diyorum.

— Öteki partinin virdiği bitti, şincik de iki bin gaymeyi yiyoruz, diyorlar.

Yiğen, bizim köylü kısmının işine akıl mı erer? Eline geçmemiş parayı yir bitirir de yeniden virilecek parayı yemeğe başlar.

Bu sefer öteki parti döğünmeye başladı. Onların reisi geldi.

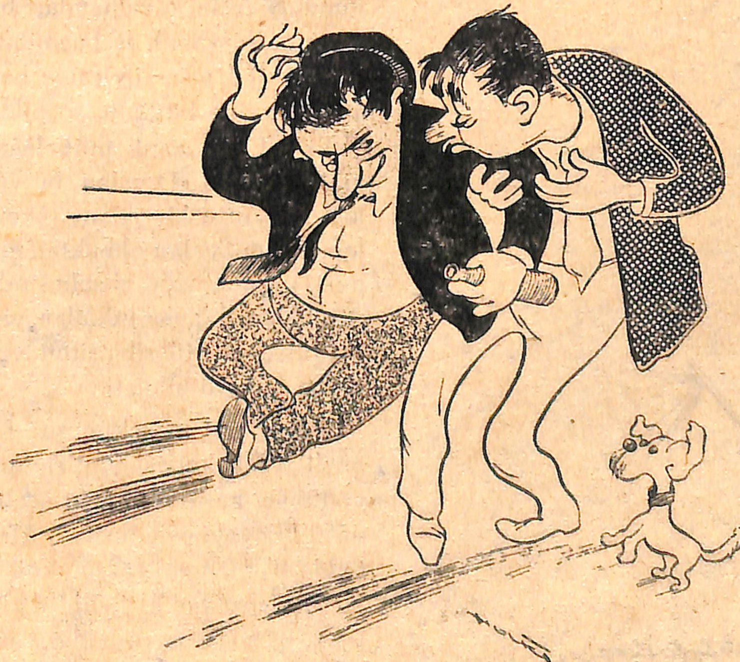
— Pangadan iki bin gayme vireceğiz deyi sizi aldatmışlar, dedi.

Bizim partiden biri,

— Aldatmadılar, didi, nasıl aldatabilirlermiş. Biz o virilecek parayı yidik bilem...

Reis,

— Pekiz aldatmadılar, didi, öteki parti hane başına iki bin gayme mi viriyo, biz nüfus ba-

— Kafayı böyle çektim mi Şevketciğim, hayalimde ne bankalar kuruyorum, ne bankalar kuruyorum...
— Ayol, şimdiki bankalardan kurmak için kafayı çekmeğe hacet var mı?..

şına iki bin gayme vireceğiz. Var mı diyeceğiniz?

Herifin nutkunun gerisini diğneyen yok. Koşan partiye giriyo. Bizim parti boşandı. Rıza Bey,

— Heyvah, seçimi kaybettik, deyi ünner yatar. Ben bu sefer iyicene öteki partiye girmeğe karar virdim. Öteki partinin nüfus başına iki bin gayme vireceğini duyan ha babam nüfusu artırmaya gayret veriyo. Nikâh memuru, nikâh kıymaya yetişemiyo. Aman, bu böyle giderse, melmekete sığılmayacak.

— Ulan oğlum, bu sizin ettiğiniz nedir? diyorum.

— Vatana evlât ilâzım, diyolar.

Hey Allahım, durdunuz durdunuz da, vatana evlât bu sıra mı ilâzım oldu. Derkene yiğen, bizim parti reisi seğirtti geldi. Aman, zamanında geldi. Bi gün daha geç kalaydı bizim partide kimseyi bulamayacağından başka partiyi de bulamıyacaktı. Geldi efendim, gelmesiynen bi nutuk çekti.

— Vatandaşlar, didi, öteki parti sizi nüfus başına iki bin gayme vireceğiz deyi kandırmış. Bizim parti de nüfus başına iki bin gayme virdikten başka, panga fayizi de alınmayacak.

Duyan bizim partiye gürrr deyi aktardı. Abukat Rıza, kazandık seçimi deyi külâhı havaya atıyo.

— Aman, Rıza Bey, şu sıra bi seçim olsa... Öteki partinin reisi gelirse, yandık. Hep o yanna geçerler.

Dediğim gibi de çıktı. Öbür partinin reisi yetişti,

— Vatandaşlar, didi, panga fayizi almıyacağız ne demek?.. Biz fayiz de almıyacağımız gibi, bütün borçlarınızı sileceğiz. Pangaya heç bi borçlu vatandaş kalmıyacak.

Meydanı bi görsen yiğen, düğün evine döndü. Göbek atan mi istersin, türkü çağıran mı... Kıyamet.

— N'öreceğiz ulan Rıza Bey? didim.

— Yandık Murat Ağa, didi, şap gibi yandık. Partide heç bi kimse kalmadı, hep o yanna geçti.

— Aman, biz de geçelim.

— Dur hele, bizim reise yazdım. Bakalım, panga borçlarını sildikten sonra üste ne verecek?

Seçimlere de bi şey kalmadı. Bugün yarın seçim... Bize, parti merkezinden haber geldi ki, seçimler çok yaklaştığından propaganda yasakmış, pangayı olduğu gibi dağıtsak para etmezmiş. Aman, geç kaldık... Bizim partide yüz kişi yok, ötekinde on skiz bin kişi kayıtlı.

— Aman Rıza Bey, bizde bu kadar seçmen yok, bunlar nerden geldi? diye sordum.

— Panganın borçları sileceğini duydular, bir kişi, iki kişi diye yazılıyo, dedi.

— Bizdeki hakiyki seçmen ne kadar?

— On iki bin...

— Bana Allaha ısmarladık Rıza Bey. Bu iş parti işi. Bu işte darılmak olmaz. Ben öbür partiye geçiyorum.

İyi mi? Ben de ötekine geçtim yiğen.

Murat Ağa, kahveciye üçüncü kahvesini ısmarladı. Bağdaş kurdu, ayaklarını değiştirdi, sol ayağını altına aldı. Bana sordu:

— Şimdi söyle yiğen, sen söyle... Partinin birinde on sekiz bin âza kayıtlı, öbüründe bin kişi bile yok. Söyle yiğen, seçimi hangi parti kazandı?

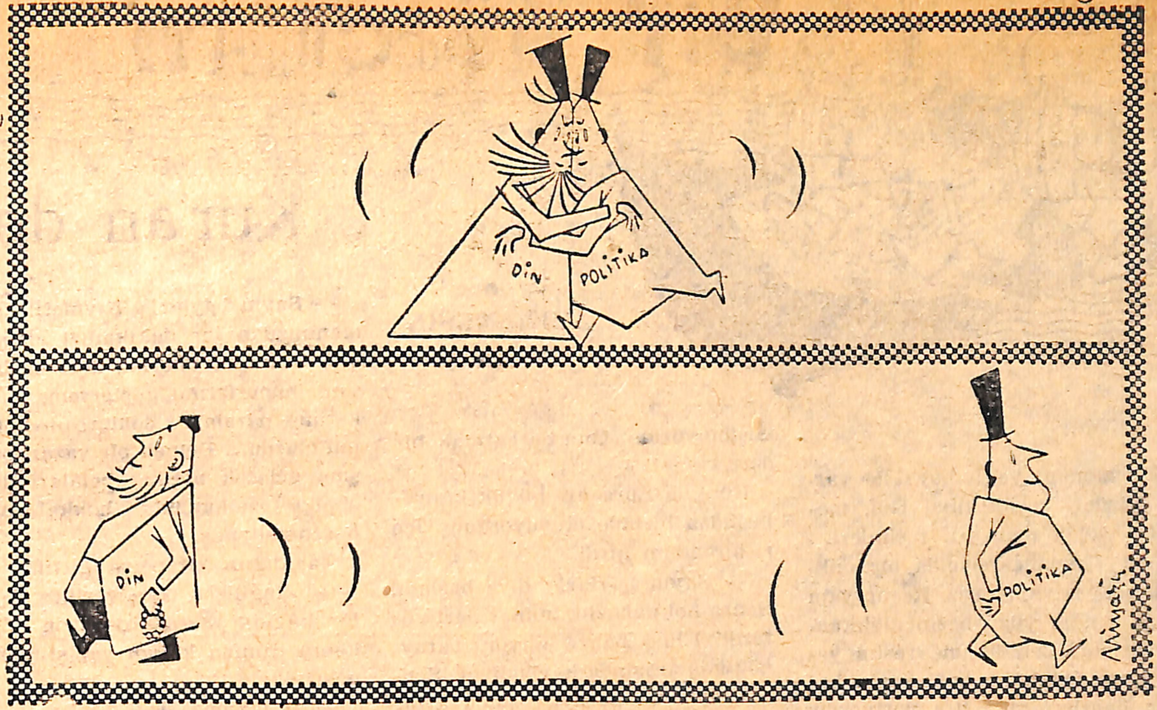
— Aman Murat Ağa, bu da sorulur mu? Elbet on sekiz bin üyesi olan kazanmıştır.

— Bilemedin yiğen, bilemedin. Seçimi bizim esas parti, hani benim çıktığım parti kazandı. Ben bile çıktığım partiye oy verdim, ne dersin... Yeni girdiğim partiye vermedim. Bizim işimiz bilinmez canım. Biri gelir, iki bin vereceğiz der, gür o yana geçerler. Öbürü gelir, üç bin vereceğiz der, gürr öbür yana geçerler. Emme kulak asma, seçim zamanı geldi mi, gene herkeş kendi bildiğini okur.

— Pekiy, neden böyle olur?

— Canım yeğen, herif geliyo, iki bin gayme vireceğiz diyo, herifin parası boşa mı gitsin? Parası ziyan zebil olmasın deyi, onun partisine giriliyor. Para ele geçmeden yenmiyo mu canım, tıpkı onun gibi... Parayı duyan öbür yana geçiyo. Emme seçime gelince, göynünden hangi partiyi tuttuysa ona rey viriyo. Yiğenim, bu iş heç belli olmaz. Her birimizi yakasından tutup sorasan, sana rey vireceğiz deriz. İnanma... Papuçları giyerkene belli olur. Bi gayfe daha içer misin yiğen?...

Meclis, dini politikaya âlet eden vâızı affetmedi... (Gazeteler)

Onlarda ve bizde!..

göz ucu ile AVRUPA

CADDE

Bir terastan caddeyi seyrediyordum: Kadın geçiyor, erkek geçiyor, çocuk geçiyor. Hele otomobil, hele bisiklet, hele motosiklet, galiba yayalardan çok. Durun, size motorlu taşıt bolluğunu anlatacak bir ölçü vereyim: Saçlı sakallı papaslar bile iki tekerlek üstünde uçuyorlar!

Bir de futbolu haram ilân eden bizim vâız efendileri düşününüz: Şeytan arabasına binmek mi?.. Neuzü billâh!..

Sokakta genç var, ihtiyar var, kolunu, yahut bacağını bir cephede bırakmış orta yaşlı var. Ama üç şey yok: Paçavra yok, sarsak yok, züppe yok.

Dusseldorf caddelerinde, yaralı avucunu merhametinize açmış dilenci göremezsiniz. Hangisi yama, hangisi kumaş, belirsiz olmuş iplik iplik, düğüm düğüm kıyafet göremezsiniz. Hele balo fıstanı, gece şapkasiyle küpelerini şıngırdatarak otobüs bekleyen sosyete maskarası hiç göremezsiniz!

Burada sokak, yalnız yürüyenler için. Kaldırım sohbetine hiç rastlamadım. Yalnız kaldırım sohbetine de değil, kaldırım satıcısına da: Ne küfeyi sırtlamış, terazivi donatmış kirazcı, ne gaz tenekesine şişeleri doldurmuş gazozcu, ne arabalı şerbetçi, ne de naylon kilottan bebelere takkeye kadar «Top atan tüccarın malı» nı satan işportacı var...

Sokakta temizlik işçisine bile bir kere rastladım: Ellerinde lâstik eldivenler, bir park kenarında, ağaçlardan dökülmüş beyaz yaprakları süpürüyordu. Burada caddeler geceleri temizleniyor: Sulıyarak değil, süpürerek değil, şakır şakır yıkıyarak...

Haa, bir şey daha yok: Yirmi yaşına kadar olan kızın çirkini ve otuz yaşını aşan kadının güzeli!.. On yıl içinde bir tabiat mucizesile karşılaşıyorsunuz: Civciv deve oluyor!

Alman güzelini biraz anlatayım size: Bugünün kadınını yaratan boya, onun yapısında var: Kanında gül, derisinde manolya, kemiğinde sedef, saçında güneş ve gözlerinde deniz lâciverdi!

Alman erkeği mi?.. O kafasının içindeki plânlar, projeler dün yasında yaşıyor: Rakkamlarla konuşarak, çizgilerle sevişerek...

YUSUF ZİYA ORTAÇ

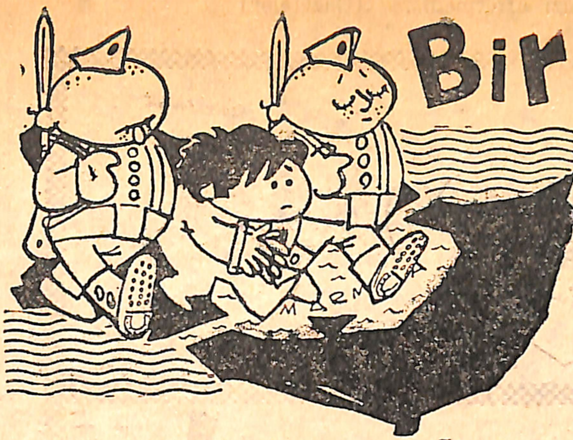

Sıkmak!

Bölükbaşı Kırşehir'de karşısına çıkan komiserin elini sıkmış!.. Pekâlâ, hep Kasım Gülek sıkacak değil ya...

Ancak, bu «sıkmak» politikamız da çok kullanılmağa başlandı. Kimi el sıkıyor, kimi diş sıkıyor, kimi yumruk sıkıyor, kimi can sıkıyor...

Ama en zoru hangisi, biliyor musunuz? Dargelirlilerin yaptıkları: Onlar, kaç yıldır, durmadan kemerleri sıkıyorlar!..

Bir sürgünün hatıraları

Kur'an dersi

Yazan :
AZİZ NESİN

— 10 —

Bir zaman, yağlı boya ile yastık yüzleri resimledim. Gül, menekşe, kedi, manzara resimleri... Bursa kapalıçarşısında bir dükkâncı ile iş yapıyoruz. Resim yapılacak yastık yüzü bezini dükkâncı veriyor. Ben üstüne resim yapıyorum. Dükkâncı bana resim başına önceleri bir lira veriyordu. Sonra yetmiş kuruş, daha sonra elli kuruşa indirdi. En sonra da:

— Çok yapıyorsun birader, dedi, ekmek değil ki bu, herkes alsın. Haftada iki üç ancak satılır.

Ondan sonra yaptığım resimlerin parasını peşin değil, yastıklar satıldıkça vermeğe başladı.

Bir oyma takımı ele geçirsem, kontrplaktan sehpalar, raflar, tak vimlikler, süslü kutular yapmağı düşünüyorum. Onu da satmak bir dert.

Bir gün Bursanın büyük kahvelerinden birinde oturuyordum. İçeri bir adam girdi.

— Sayın baylar! diye başladı. Sonra hokkabazlık numaraları gösterdi. Eline para alıyor, parayı göz kaş arasında kaybediyor. Sonra kaybolan parayı, sinek avlar gibi havada yakalıyor. Bir makara iplik yuttu. İplikleri burnundan çıkardı. Ağzında ateş yaktı. Türlü hüner gösterdi. Sonra şapkasını çıkarıp parsa toplamağa başladı.

İnsanın böyle bir marifeti olmalıymış. Ben, işe yarar bir şey öğrenmemişim. Hokkabazlık nerede olsa geçiyor. İki, üç hokkabaz hünerim benim de olsa, çıksam orta yere, kahvede oturanlara:

— Sayın baylar! Kıymetli zamanınızdan bir dakikanızı alacağım için özür dilerim, diye başlasam, hünerlerimi göstersem, kasketime paraları doldursam kötü mü olurdu... Demek bir yazar, başına gelecek bütün belâları düşünüp, zamanında hokkabazlık öğrenmeliymiş.

Tanıdığım kitapçıya gittim.

— «İngilizce ders verilir» diye bir kâğıda yazsam da sizin dükkânın camına kâğıdı yapıştırsam, nasıl olur?

— İş çıkmaz, dedi.

— Neden?

— Şimdi herkes İngilizce ders veriyor. Manav dükkânlarından, berber dükkânlarına kadar bak, hepsinin camında «İngilizce ders verilir» diye kâğıtlar asılı. Ağaçlara, duvarlara bile kâğıt asmışlar. İngilizce dersi bu hızla giderse, ders verenler dersi alanlardan çoğalacak. O zaman türkçe ders verenlere iş çıkacak. En iyisi siz türkçe dersi verin.

Güldüm.

— Şaka değil, dedi, şuraya «Eski türkçe ders verilir» diye bir kâğıt asalım, bak kaç kişi gelecek.

Dediğini yaptık. Bir hafta sonra dört öğrencim oldu. Bunlar dokuzla on üç yaşında çocuklardı. Eski kitapları okumak isteyen gençlerden gelir sandım, çocuklar geldi.

Önce bir baba geldi:

— Kur'an dersi verir misin? dedi. Bu, hiç hesapta yoktu:

— Veririm, dedim.

Adam çocuğunu göndermeden, önce beni bir Kur'andan imtihan etti. Vaktile hafız olduğumun, bir zaman gelip faydasını göreceğimi hiç ummamıştım. Kur'an talebeleri bir iken iki, iki iken üç oldu.

Her sabah Ulucamiye gidiyoruz. Talebelerime Kur'an dersini camide veriyorum. Talebeler sekize çıkınca, başıma bir iş gelecek diye korkmağa başladım. Çocukların iyi yetiştiğine memnun babalar, birbirlerine haber veriyorlar. Çocuklardan birinin babası bir gün:

— Maşallah çok çabuk öğretiyorsunuz dedi. Bizim oğlana bir hoca ders veriyordu. Oğlan bir senede «Amme» ye gelemedi.

Durum iyi. Hani içimden:

— Sürgünden sonra da Bursada kalsam, bu Kur'an dersi hiç de fena değilmiş... diye geçiriyorum.

Bir sabah Ulucamide bekledim, talebelerimden hiç biri gelmedi. Ertesi gün de gelmediler. Kitapçı arkadaşa gidip sordum. Kem küm ediyor, ağzından baklayı çıkarmıyor:

— Hastalanmışlardır, diyor.

— Salgın hastalığına tutulmadılar ya bunlar... Hiç biri gelmiyor.

Bir daha talebelerim gelmedi. Sonradan öğrendim, talebelerden birinin babasına:

— Oğlunuza kim Kur'an okutuyor? diye sormuşlar.

— Hafız Aziz, demiş.

— Hafız mı? Ne hafızı? Tam hafızı bulmuşsunuz maşallah...

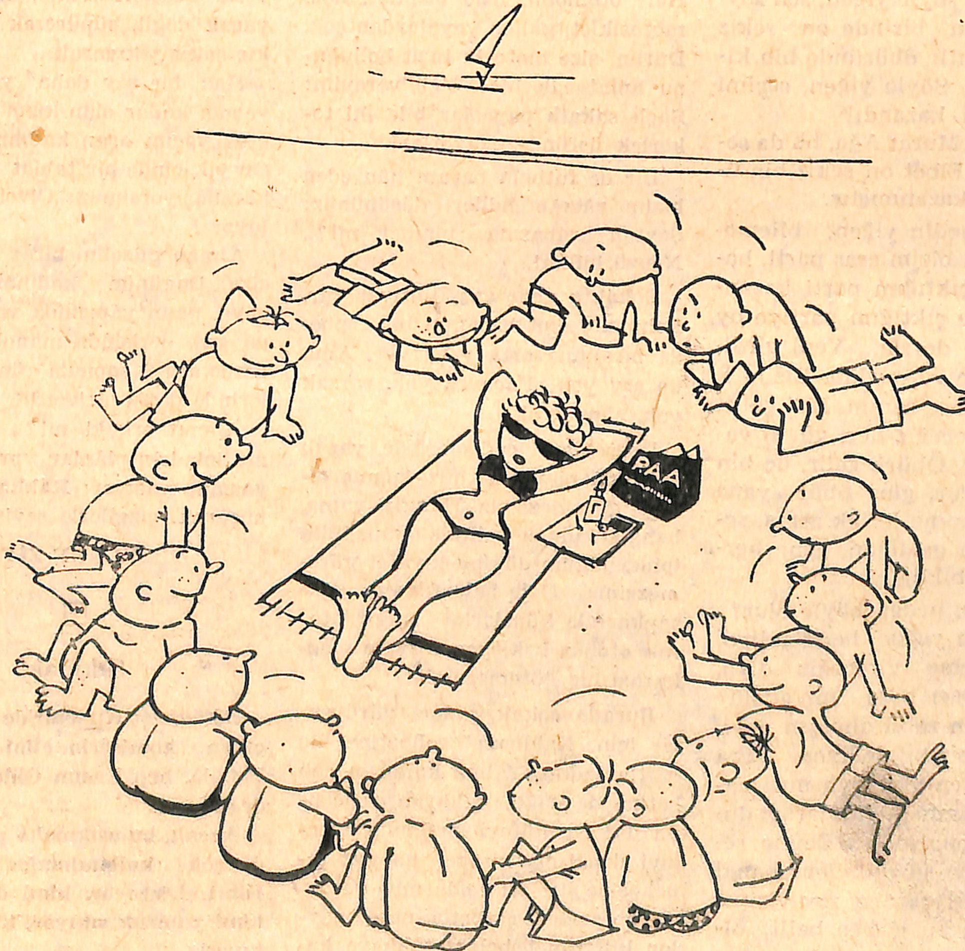
Ne olduğumuzu anlatmışlar.

Bunu bana bir gün kahvede ahbap olduğum bir adam anlattı:

— Ah kardeşim ah, dedi, İstanbuldan buraya sürgün ediyorlarmış, burada hafızız diye ortaya çıkıyorlarmış. Bu heriflerin girmediği kılık yok... Az kaldı, ben de çocuğumu gönderecektim. Öyle de güzel, çabuk öğretiyormuş ki.. Az kaldı çocuğu zehirletecektik.. Şöyle bir adamın Ulucamide hafızlık edeceği kimin aklına gelir.

(Devam edecek)

Mikroplu plâjlar kapatılacak.. (Gazeteler)

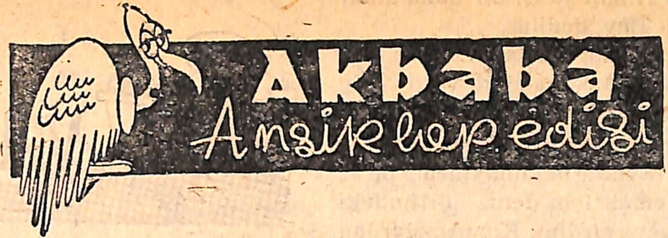

Mikroplu plâj!..

Antalyada, camiin şerefesinde sevişen bir çift yakalandı!.. (Gazeteler)

İlâhi aşk!..

CAHIT :

En eski, en sağlam marka yazı makinesi. Biraz sert vu-

rur. Fakat bozulmaz, paslanmaz, aşınmaz. Yüz sene garantilidir.

CAN:

Ten dediğimiz ampule ışık veren sır. Bir de «Canan» isimli hemşiresi vardır. Şair Nedim ikisini birbirine karıştırır ve hayretle sorar:

Sana kimisi canım, kimi canamım deyu söyler,
Nesin sen, doğru söyle: Can mısın, canan mısın kâfir?

Can ile canan'a karşı gösterilen bu eşit yakınlık yalnız Nedim'e mahsus değildir. Yine şair:

Canı canan dilemiş vermemek olmaz ey dil!

Diyor. Yahya Kemal de meşhur beytinde, ölümü bile canansız düşünmez:

Cananla canla sonu günü ey mevt sendeyiz!

Hasan Âli Yücel, iki evlâdına bu iki ismi vermiştir: Oğlunun adı Can, kızının canan! En tatlı şey,, dünyada can-

dır. En tatsız şey de can sıkıntısı!

Sokak çapkını, güzele bu kelime ile yılışır:

— Canını seveyim!

En ağır beddua yine bu kelime ile olur:

— Canı cehenneme!

Oburlara sorarsanız: Can boğazdan gelir. Doktorlara sorarsanız: Can boğazdan çıkar!

Anlaşılan, insanlar için boğaz, «can» ın hem geliş yolu, hem gidiş...

Yalnız insanların mı?.. Ya İstanbul? Ya Çanakkale boğazları?..

Can yakmak, ev yakmaktan, orman yakmaktan beterdir. Ata sözünü unutmayınız:

Canı yanan eşek, attan yürük olur» derler!

Kendi canını, karşısındakinden üstün tutana, bir kafiye ile cevap verirler:

— Yook arkadaş, seninki can da bizimki patlıcan mı?

Can tatlıdır. Hattâ eriklerin bile en tatlısı «can eriği» dir!

Bir karikatür hatırlıyoruz: Gece yarısı, Salamonun yolunu kesen hırsız:

— Ya paranı, ya canını...

Diye tabancayı göğsüne da yayınca, Salamon, mahzun bir fedakârlıkla karısına yalvarır:

— Haydi canım, teslim ol!..

Bu bahsi daha çok uzatmak mümkün ama, canınızı sıkmak tan korkuyorum!

CEZVE:

İçerisinde şimdi kavrulmuş ve çekilmiş arpa, fındık, no-

hut kaynatılan kap... Bir zamanlar, milletin ensesinde boza pişirilen tek parti devrinde, cezvelerde de kahve denilen bir madde pişirilirmiş. Çok şükür demokrasi sayesinde bu kötü gelenekten kurtulmuş bulunuyoruz. Esasen kahveci başıları, fincancı başıları ve cezvecibaşıları ile köhne bir saltanat ananesine dayanan cezvenin, yeni Türk ailesinin ev eşyası arasında çok şükür artık yeri yoktur.

Kış gecelerinin lâlezarı olan mangal kenarlarında eski kadınların, ellerinde kahve fincanları, göz süzüp gülüşerek söyledikleri bir de bilmece var:

— Sürdüm kustu, çektim küstü... Nedir o, bil!

— Cezve!..

— Aman şu işi bir daha anlat Şefik Bey, dediler.

Şefik Bey nazlandı:

— Artık kabak tadı verdi. Kaç kerre anlatacağız.

Boğaz'da bir dostuma gitmiştim. Evde bulamayınca biraz beklemek için deniz üstündeki kahveye girdim. Konuşmalardan kahvede herkesin birbirini tanıdığı belli. İçerde genç, ihtiyar karışık. Şefik Bey dedikleri adama, ille anlat, diye asılıyorlar. Şefik Bey de anlatmaya dünden gönüllü ama nazlanıyor.

— Kaç kere anlatacağız yahu...

— Allâsen bir daha anlat.

İster istemez ben de ilgileniyorum. Şefik Bey dedikleri adam, kara kuru, sevimli bir adam. Kırkbeşinde görünüyor. Anlatacağı şeyin tadını çıkarmak için sandalyeye bir iyi kuruluyor.

— Partiler yeni yeni kuruluyor, o sıra... İnsan bir ayakkabıyı bile altı ay giyse bıkar da değiştirmek ister. Üstelik bir de ayakkabı sıkarsa hiç çekilmez. Ayakkabı böyle olursa, nerde kalmış parti... Millet «artık yeter» demiş, resti çekmiş. İyi mi? Bizim Emin'i bilirsiniz, hani Arif Beyin oğlu...

Kahvedekilerden bir kaç ses birden yükseldi:

AZ DAHA VALİ OLUYORDUM!

 Olan: Alâettin OLAGAN

— Bilmez miyiz canım, bizim Emin...

— Paytak Emin be...

— Eskiden, koruluğun altındaki evde otururlardı.

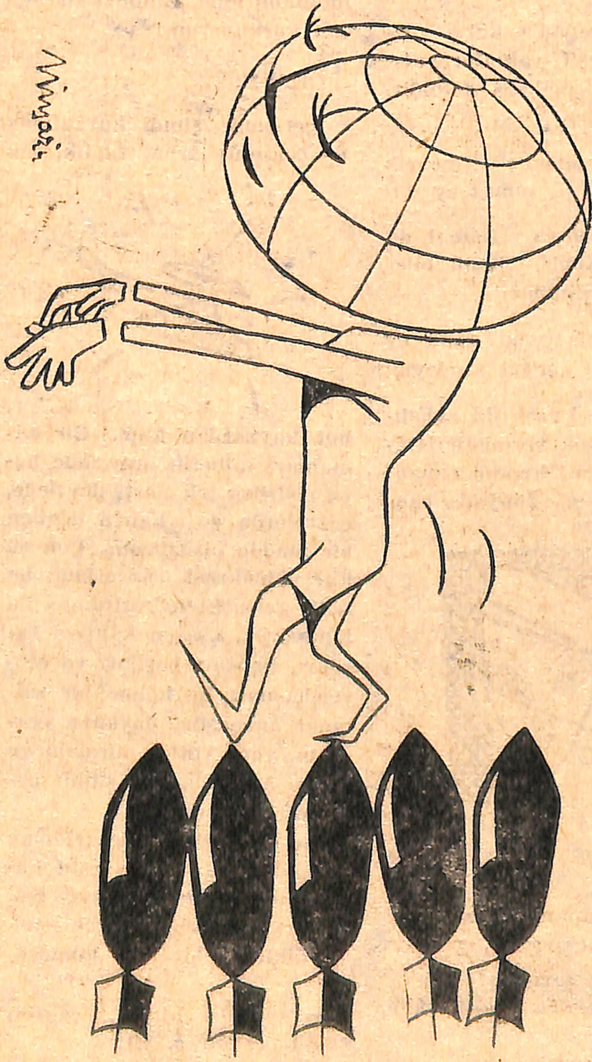
— Şimdi, üüü... Almış yürümüş.

Şefik Bey,

— Daha o zaman ne almış, ne yürümüştü. Oğlan okuyamadı. Okuyamayınca top ardına düştü, futbolcu olayım diyerek. Onu da beceremedi. Babası, rahmetli Ârif Bey, «bu oğlanın adam olacağı yok, liseyi bile bitiremedi. Bir işe vereyim de meslek sahibi olsun» dedi. Hangi işe girdiyse dikiş tutturamadı. Haylaz... Derken askere gitti. Askerden dönünce bana geldi «Şefik âbi, ben artık adam olmaya niyetlendim» dedi. «Çok iyi yaparsın Emin» dedim. «Nasıl bir adam olacaksın bakalım?» «Şefik âbi, ben siyasî hayata atılacağım» dedi. «Aman tam sırasıdır. Hiç bekleme» dedim. O sıra partiler mantar gibi bitmiş. Bostan korkuluklarına bile adam diye dört elle sarılıyorlar. «Aman Emin, tam sana göre bir iş» dedim. «Her zaman bu fırsatı bulamazsın. Hangi partiye gireceksin?» Ne dese iyi?.. Memlekette oldum bittim, bildiğimiz eski partiye girmiyor muymuş... «Ulan Emin, dağdaği ahlatlar adam olur sen adam olamazsın' Dua et baban öldü. Rahmetli sağ olsaydı, şimdi senin demirbaş partiye gireceğini duyunca kalbine iner de öyle ölürdü. Oğlum Emin girecek başka parti mi bulamadın? Şimdi o partinin adamları bile çil yavrusu gibi dört bir yana dağılıyor. «Biz şim diye kadar bu partiyi içinden ıslâh için mücadele ettik. Ama bizi dinlemedi, biz de şimdi partiyi ıslâh için dışardan mücadele edeceğiz» diyorlar. Ne dedimse dinletemedim. Kalktı o demirbaş partiye girdi. Aradan bir ay mı, iki ay mı geçti, Emin çıka geldi. «Aman âbi, haklıymışsın. Şu kadar zamandır beni bir kere bile konuşturmadılar. Benim düşüncelerimden faydalanmıyorlar. Ben de partiden çıktım» dedi. «Aferin, iyi yapmışsın» dedim. Bir kadın kocadan ayrıldı mı hemen kısmeti açılır. Gül gibi kızlar koca bulamazken, erkekler dulların ardına düşer. Particilik te böyle bir iştir. Şimdi mâdem partiden istifa ettin, artık senin siyasi itibarın arttı demektir. Şimdi seni hangi parti olsa kapışır» dedim. Yeni partiyi kuranlardan birisi Emin'in babasının arkadaşıymış. Vaktiyle beraber çalışmışlarmış. Emin «Ben falancanın oğluyum. Siyasi hayata atıldım» diye mektup yazmış. O da «Aman, sen bize lâzımsın. Bekle, İstanbul'a geliyorum. Görüşürüz» diye cevap vermiş.

Derken biz Emin'i gözden kaybettik. Emin öteki partiye geçmiş. O parti aldı yürüdü. Bizim Emin de beraber almış yürümüş.

Ben de o zaman çok sıkıntıdayım. İş yok, güç yok. Her kapı yüzüme kapalı. Nereye baş vurdumsa iş yok. Şu bizim Emin'e bir gideyim, dedim. Emin şöyle, Emin böyle diyorlar ama inanamıyorum. Bir arkadaştan

Uyur gezer!..

Biber!

Gazetelerde okuduk: C.M.P. nin geçen seçimlere ait oy pusulalarını biber paketi yapmışlar!.. Hımmm... Demek kazansalardı epey ağzımız yanacakmış!

Gazete elbiseler!

Gazete desenlerinden elbiseler yapıyorlarmış... Fena değil: Meselâ Havadis'in «Çıplaklar» röportajından pek güzel bikini mayolar yapılabilir. «Anadolu Evliyaları»ndan da müslüman kadınlara çarşaf!.. Sonra, Milliyet'in son sayfası futbol meraklısı bayanlarımıza pek güzel spor elbise olur, değil mi?

Bekliyor

Bir gazino sahibi, meşhur şarkıcılardan birini angaje etmek istedi:

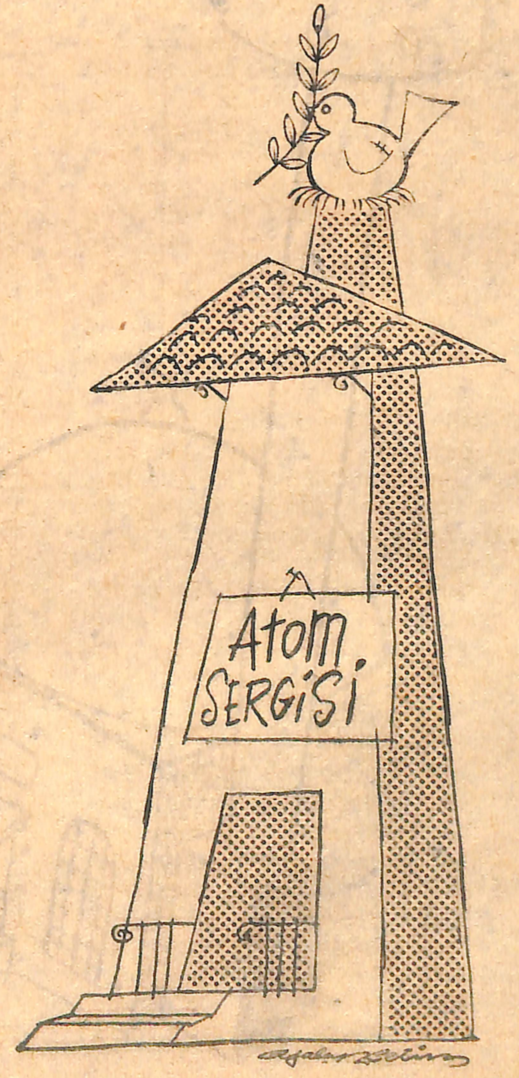
— Bir gece için ne alıyorsunuz? diye sordu.

— Beş bin lira...

— Bâri veren oldumu bu parayı?

Şarkıcı safiyetle itiraf etti:

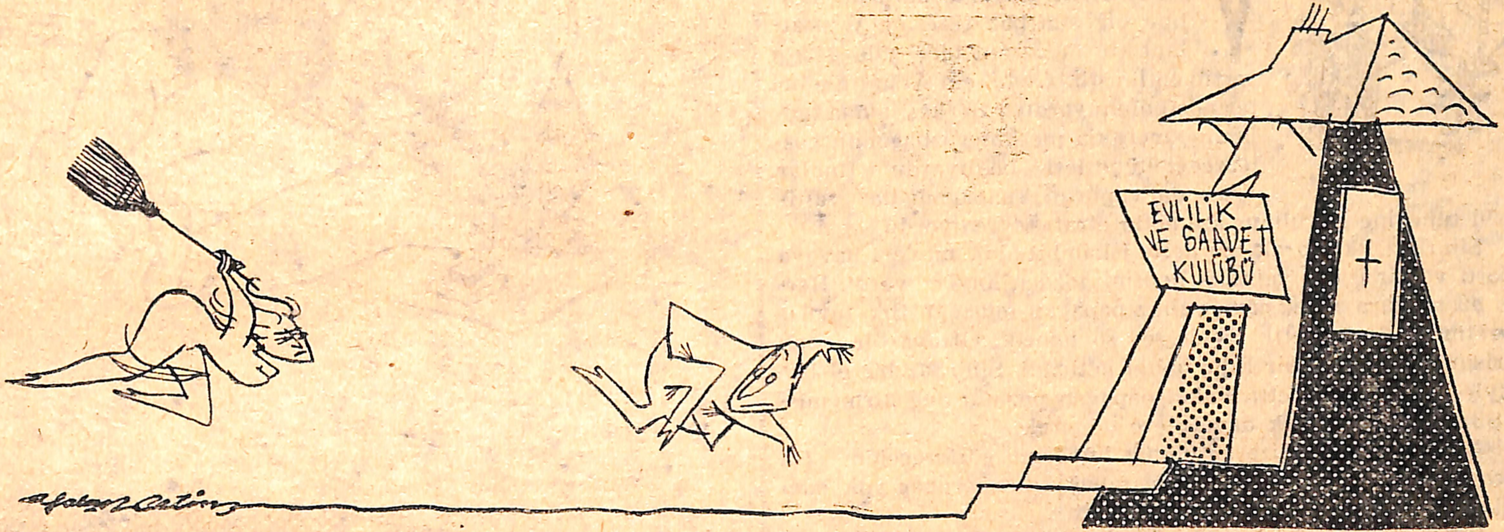
— Daha olmadı ama, belki bir enayi çıkar diye fiyatı kırmıyorum!

Atom sergisi açıldı (Gazeteler)

YAZISIZ!..

Evlilik ve saadet kulübü kuruldu.. (Gazeteler)

YAZISIZ!..

elli lira borç aldım. Ankara'ya gittim. Bir de Emin'in yanına varayım ki... Durun ama, Emin'in yanına varmak kolay mı? Emin'in yanına bin salavatla varılıyor. Neyse... İçeri girdik. Bu sefer de konuşulmuyor. Gelen, giden, danışan, soran... Derken sıra bize geldi. Eskiden, Şefik âbi derdi. O sefer «Nasılsın Şefik Bey?» dedi. Ne dersin, o oda, camlı koca masa, dolaplar, halılar insana bir heybet veriyor. Dersin, bizim Emin gitmiş, yerine bir başka Emin Bey gelmiş. «Ne olsun, iyilik sağlık Emin bey» dedim. «Sizde ne var ne yok?..» «Bizde de iyilik sağlık» dedi. O bana bakıyor, ben ona bakıyorum. Allah Allah, şimdi ne demeli? Gittiğime bin pişman oldum. Karşı karşıya da öylecene heykel gibi durulmaz ya... «Başka ne var, ne yok Emin Bey?» dedim. «İyilik, güzellik» dedi. «Oh oh... Allah iyilik versin» dedim. Yine öyle bakışıp duruyoruz. Şimdi ne demeli? «Ankara'ya geldim de bir kere zâtıâlinizi göreyim, dedim» «İyi yaptın Şefik...» dedi. Bu sefer «Bey» de demiyor. Göz göze bakışıyoruz. Kalkıp gitmek te olmaz. «Daha ne var ne yok Beyfendi?..» dedim. «Bizde iyilik, sende ne var ne yok delikanlı?» dedi. «Şefik âbi» «Şefik bey», «Şefik» derken, delikanlıya kadar geldik. Az daha dursam. «Ne istiyorsun ulan?» diyecek. Kalk, kalkılmaz, otur oturulmaz. Doğrusunu istersen ben oraya neye geldiğimi de unuttum. Hay Allah, öyle bir iş ki kardeşim, içinden çıkılır gibi değil. Birbirimize öyle bakıp duruyoruz. Bundan öte rezillik olacak değil ya... Yüzümü kızdırdım, «Sıkıntıdayım» dedim. «İş arıyorum ama, bulunmuyor». Bu sözümle ilgilendi. «Ya... işsiz misiniz?» dedi. «Evet işsizim...» «Vah vah... Çok kötü şey işsizlik» dedi. «Çok kötü» dedim. «Aman bir iş bul» dedi, «işsiz insan olur mu yahu?..» yavaştan yavaştan sertleşmeğe başladı: «İşsizlik ne demek be? İnsan dediğin bir baltaya sap olmalı... Tenbelliği hiç sevmem.» «Arıyorum, bulamıyorum» dedim. «Ne demek, işsiz adam olur mu ulan?..» «Bildiğiniz bir yerde acab bir iş var mı?» dedim. «Haa... Sen yoksa iş istemeye mi geldin?» dedi. Sesimi çıkarmadım. «Senin tahsilin neydi?» diye sordu. «Hukuka gittim. Ama bitiremedim. Malûm ya hayat şartları. Hukukun dördünden ayrıldım» dedim. «Vah vah... Lise mezunu sayılırsın» dedi. «Öyle sayılırım» dedim. «Lise mezunu...» diye dudağını büktü. «Sana ne iş bulmalı, bilmem ki... Bir yere memur yapsam, yirmi lira asli maaştan başlayacaksın. Geçinemezsin. Canım dişini sıkıp insan şu hukuku bitirivermez mi? Ne yapacaksın şimdi?»

Ayağa kalktım. «Allah büyük... Bendenize müsaade» dedim. Elimi sıkarken «Dur yahu... Seni vâli yapayım» dedi «Şark vilâyetlerinden birine vâli olmak ister misin?»

Alay mı ediyor diye durdum, yüzüne baktım. Hemen masasına gitti. Davrandı, nerdeyse vâli lik emrini yazacak. Hemen eline kapandım «Aman Emin Bey, aman... Aman istemem.» «Ne o? Şark vilâyetini beğenmedin mi? Nedense kimse şarka gitmek istemiyor.» dedi. Kızdı. «Siz beni yirmi lira maaşlı bir memur yapın, yeter Beyefendi...»

Dediğimi kartının arkasına yazdı, bana verdi. «Haydi, güle güle!..» dedi. İşte bizim Emin'in hikâyesi bu...

Kahvedekilerden biri,

— O kartla ne yaptın Şefik Bey? dedi.

— Canım bu eski bir mesele. Yeni değil. Kart, İstanbul vâlisine yazılmıştı. Altı yedi ay vâliyi aradım, bir türlü yerinde bulmak, görüşmek, kartı vermek kısmet olmadı. Ya... İşte böyle, az kaldı, vâli oluyordum. Allah korudu.

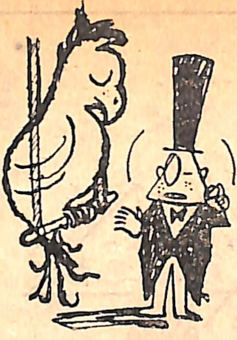
— Seni mi Şefik Bey?

— Yok canım, benim vâli olacağım vilâyeti Allah korudu.

— Nasıl, bu yaz yine Boğaza mı gideceksiniz?
— Henüz karar vermedim şekerim, sosyete nereye gidiyor, daha pek belli değil!..

Büyük sihirbaz!..

YOLCULARI arasında bulunan meşhur bir sihirbaz şerefine transatlantikte muazzam bir gala gecesi tertib edilmişti... Gemi tam Atlantiğin ortasında bulunuyordu... Herkes salona toplanmış merakla meşhur gözbağcının göstereceği hünerleri bekliyordu. Bunlar arasında vapurun papağanı da vardı. Süslü tüneğine kurulmuş azametle etrafı seyrediyordu.

Sihirbaz ilk olarak bir deste iskambil aldı, bunları havaya fırlattı ve bir işaret yaparak hepsini gözden kaybediverdi. Herkes bu numarayı alkışladı, yalnız papağan müstağni bir tavırla seyretmeğe devam etti, hiçbir şey söylemedi. Ortaya bir tabak içerisinde kocaman bir kılıç balığı getirildi. Sihirbaz bir el işaretiyle bunu da yok etti. Fakat papağan pozunu değiştirmemişti. Sihirbaz son olarak davetlilere dönerek:

— Şimdi, dedi. Size en büyük hünerimi göstereceğim. Bu masayı üzerindeki bardakları ve tabaklarile beraber yok edeceğim.

Bunu söyleyerek masanın üzerine bir örtü attı ve bir kaç sihirli lâftan sonra örtü kaldırıldığı zaman masa meydanda yoktu.

Herkes çılgınca alkışlıyordu. Halbuki bunda bir fevkalâdelik bulmayan papağan sesini bile çıkarmıyordu.

Tam bu sırada geminin makine dairesinden korkunç bir patlama duyuldu, ışıklar söndü. Bir çatırdı ve arkasından her şey sulara gömüldü. Papağan el'an tüneği üzerinde idi. Ay ışığında biraz ilersinde bir karaltı gördü. Evet tamam! Bu, meşhur sihirbazdı. Adamcağız başını sudan çıkarıp bir defa:

— İmdat! diye bağırdı ve sulara gömüldü.

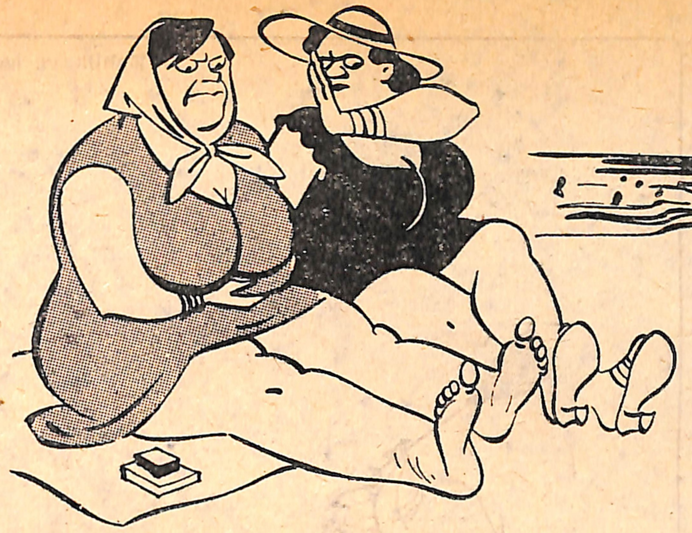
İkinci ber defa daha:

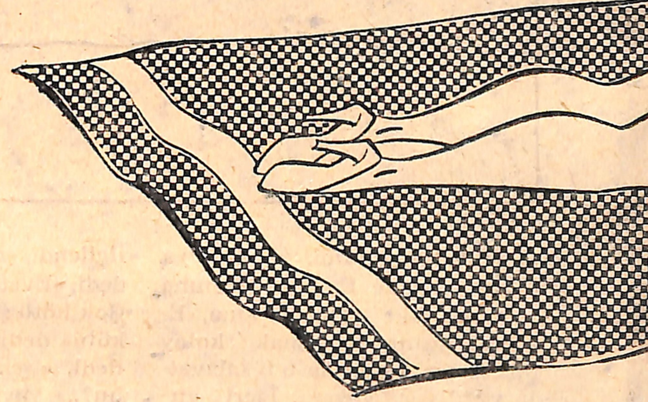
— İmdat! dedi ve tekrar gözden kayboldu. Nihayet son defa olarak:

— İmdat! dedikten sonra bu sefer, bir daha çıkmamak üzere sulara gömüldü.

Bu vaziyeti merakla seyreden papağan, bir müddet daha bekledi ve artık kimse çıkmayınca başını salladı ve kendi kendine söylendi:

— Doğrusu işte bu numara fevkalâde.

— Rezalet vallahi... Milyon vers

Kabiliyet

Şöhretli yıldızlarımız birbirini çekiştiriyorlardı. Birinden bahsederken:

— Haydi canım, dedi bir başkası, onun bütün kabiliyeti göğüslerinde..

Haberi yetiştirdiler. Meşhur yıldız:

— Söyleyin ona, dedi, hiçbir yerinde kabiliyet olmamaktan iyidir!

Çare

Eczaneye giren adam:

— Hıçkırığı geçirecek kat'i bir şey istiyorum. dedi.

Eczacı, hemen adamın üstüne yürüdü. Keskin bir tokat şakladı. Eczacı:

— Affedersiniz, en keskin çare budur! deyince adam:

— Ama, diye kekeledi, hıçkırığa tutulan ben değildim ki, karımdı!

GÜLLER

Küçük şehir, telefonda yanlış bir numara dahi çevirmiş olsanız karşınızdakiyle en az bir saat hoşbeş edebildiğiniz yerdir.

★

Meyhanede aspirin içen hasta, iyi olmağı hak etmiştir.

★

Gülmeyi sevenin dişleri beyazdır.

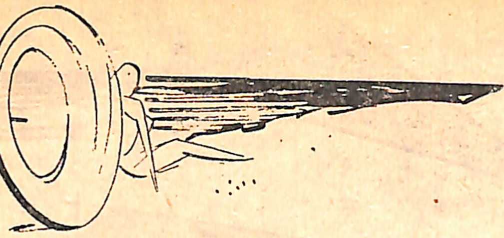
★

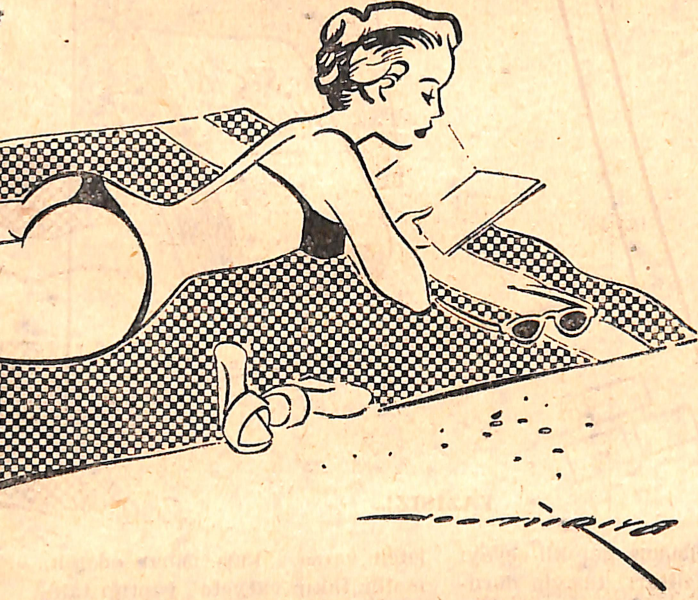
Aşk; bizde bulunan şeylerin en ilâhisidir.

Sarkıntılık edenleri polis eki

— Çabuk komsere haber ver,

Motordan anlamaz!..

GÜNEY Afrikada meşhur Cap şehrinde bir mümessillik alan iş adamı Mr. Smithson arabasına kurulmuş keyifle şehre geliyordu. Yol güzel, hava tatlı ve nefis bir ilkbahar rüzgârı ile dolu idi... İyi bir işe başlamanın sevinci Mr. Smithson'un içini kuş gibi hafifletmişti; bağıra bağıra şarkı söylemek istiyordu. Hem niye söylemesindi? Yol tenha bir araziden geçiyordu. Civarda sesini duyacak kimse yoktu. Eski bir şarkıya başlamak üzere ağzını açmasile beraber motörden feci bir gürültü duyulması bir oldu: Araba stop etmişti. Bütün neş'esi bir anda sönüveren Mr. Smithson arabadan atladı, kapağı açtı ve bozukluğu aramağa koyuldu. Bir şey bulamıyordu ya... İşte karıştırıp duruyordu. Birden kulağının dibinde bir ses:

— Arıza karbüratörde, dedi, boşuna oraları kurcalayıp durma...

Mr. Smithson dehşetle irkildi, arkasına döndü baktı; meydanda kimseler yoktu, sadece yol kenarında ihtiyar bir at sakin sakin otluyordu. Adamcağız belki de yanlış duydum diyerek tekrar işe koyuldu. Bu sefer ayni ses:

— Sersem, diye gürledi. Sana ârıza karbüratörde dedik ya...

Mr. Smithson fena halde korkmuştu. Artık şüphe yoktu; biri kendisine hitab ediyordu. Bütün cesaretini toplayıp yeniden motora eğildii ama ses tekrar ve bu sefer de iyice yakından duyulunca, her şeyi olduğu gibi bırakıp deli gibi gerisin geriye koşmağa başladı. Biraz önce önünden geçtiği benzin istasyonuna geldiği zaman nefes nefese idi. Oradaki adama bütün clanları anlattı. Adam dinledi; biraz düşündü, sonra sordu:

— Yolun kenarında bir at vardı demiştiniz ,değil mi?

— Evet.

— Kahverengi, kulakları düşük, ihtiyar bir at mıydı bu?

— Evet; tamamen tarifinize uygun bir hayvandı...

Adam bir kahkaha atıp:

— Hay Allah, dedi... Siz onun lâfına ne bakıyorsunuz? Motordan anladığını sanır, halbuki hiç bir şey bilmez!

cudumu bu kadar açmam!..

DİKENLER

Bir kaç şeyde devam ve sabır yoktur: Yaz bulutu, kötü kimselerin dostluğu, kadın sevgisi, yalan haber ve bol para.

★

Ümit etmediğimiz şeyler, ettiklerimizden daha çok vuku bulur.

★

Şiir büyük zekâların sabah rüyalarıdır.

★

Dişleri çirkin olan kadın gözleriyle güler.

yacak.. (Gazeteler)

Duyulmuyor!

Taksim Gezisinin tam orta yerinde, bir adam yüzükoyun yatmıştı. Biri merak etti, ne dinliyor acaba? diye. Geldi:

— Ben de yanınıza uzanabilir miyim? diye sordu.

— Hay hay efendim.. dedi öteki.

Yeni gelen uzun müddet dinledi. Ne bir zelzele başlangıcı, ne başka bir ses...

— Hiç bir şey duyamadım! dedi kalkarken.

Öteki tasdik etti:

— Öyle... Hem sabahın altısındaberi hiç bir şey duyulmuyor!

Fiyatı

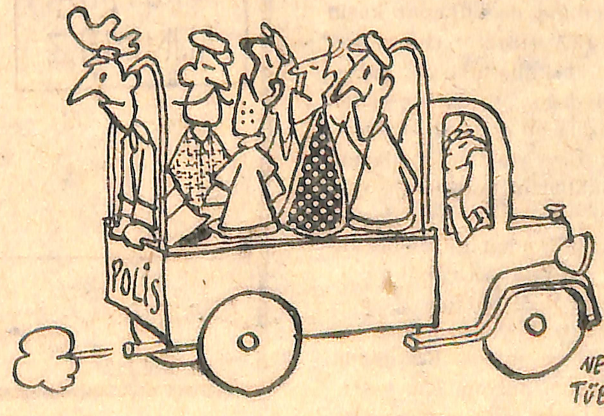
Kadın, çok tanınmış bir hekimle sevişiyordu. Doktor kendisine randevu tayin eden bir mektup yazdı. Lâkin kadın bir türlü bu yazıyı okuyamadı. Bunun üzerine bir arkadaşı akıl öğretti ona:

—Ver bir eczacıya, okusun! Alışıktır onlar...

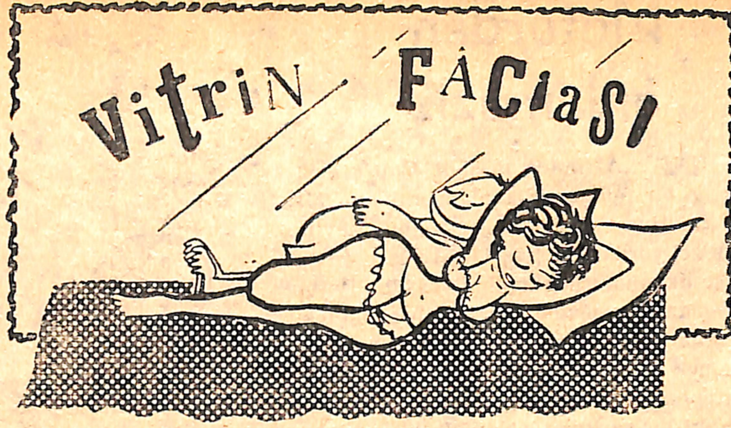
Kadın eczacıya koştu. Eczacı mektubu evirdi, çevirdi, inceledi. Sonra bazı tozları birbirine karıştırdı, paket yaptı. Kadına uzattı ve:

— Beş buçuk lira, efendim! dedi...

n kamyon yollasın!..

İKİDE bir şikâyet ettikleri şu basın kanunu var ya... Bazan vallahi hemşerilerin şeref ve haysiyetini korumada işe yarıyor. Sorarım size... Hiç Beyoğlu'nun göbeğinde, çok meşhur bir firma, bir ticarethane sahibinin başına gelen vitrin faciasından haberiniz oldu mu? Tabii olmadı. Adam kendi kendini teşhir etti ama, elinde olmadan ve üç beş yolcuya... Hepsi okadar. Maazallah kanun hükümleri olmasaydı, şimdi bir anlık gaflet yüzünden insan içine çıkacak suratı kalmazdı...

Ama isim vermedikten sonra, her şeyi yazabiliriz. Olay, bizde o kadar görülmedik bir şey ki, yazmadan duramıyacağım.

Hani Beyoğlu'nun çok, ama çok meşhur bir mağazası vardır. Bilhassa güzel süslenmiş vitrinleriyle tanınmıştır. İşte onun sahibi, o sıralarda kesatlaşan işlerini biraz olsun yoluna koymak, daha açıkçası milleti bir parçacık daha uzun boylu kazıklamak için bütün meslek dehâsını toplayıp düşünüyordu. Ne yapsa da, vitrinlerini daha çekici bir hale getirse... Nasıl etse de evvelâ yolcuyu mağazadan içeri, sonra cüzdanındaki mevcudu dışarı çekebilse...

Kul sıkışmayınca Hızır yetişmez derler. Hoş, bu zatın sıkışıklığı kârdan zarar hesabı bile değil... Neyse, ilham perisi adama güldü ve günün birinde, o sırada banyoda olmadığı için meşhur Yunanlı hâkim Archimidis gibi «Eureka» diye sabunlu sabunlu hamamdan fırlayamadı ama, yine de kâtibini te lâşla çağırdı:

— Git, dedi, sana tam salâhiyet veriyorum. Nekadar artist acentesi, kadın tellâlı varsa dolaş. Bana İstanbul'un en körpe, en güzel vücutlü kızını bul, getir!

Emir dediğin de bukadar kesin olur hani. Bay sekreter (karısı bayan sekreter kullanmasına müsaade etmiyordu. O da bir erkek kullanıyordu) bu emri iki ettirmedi. Doğru Beyoğlu'nun bazılarına malûm lokallerini dolaşmağa çıktı. Üç gün, üç gece viski içerek nihayet aradığından güzel bir taze buldu, patrona getirdi.

— Soyun! dedi patron.

Kız, alışıktı. Soyunuverdi.

— Dön! dedi patron. Kız döndü.

— Yat! dedi patron. Kız yattı.

— Giyin! dedi patron. Kız yadırgadı azıcık. Çünkü soyunup yattıktan sonra hemen kalkıp giyinmeğe alışık değildi. Ama giyindi.

— Seni, vitrin mankeni olarak angaje ediyorum! dedi patron.

Kıza, haftalık hesabiyle pek sefil bir ücret takdir etti. Çünkü Amerikanvari çalışmakla övünürdü herif. Amerika'da ise ücretlerin haftadan haftaya ödendiğini duymuştu. Fakat bu sefil ücret bile, güzel kızın, körpe kızın profesyonel hayatta, yani meslek hayatında görmeğe alışmadığı bir rakkamdı. Oynıyarak (tabii Rock'un roll) kabul etti.

Bir sabah Beyoğlu caddesinden geçenler, bu pek meşhur mağazanın vitrininde, harikulâde nefis bir akaju yemek odası takımı gördüler. Gerçekte akaju rengine boyanmış âdi çam tahtasından bir takım. Lâkin fiyatına bakan, sahici akajudan da değerli bir ağaçtan yapılmış zannederdi. Çünkü o fiyata bugün bile bir apartman katı satın almak gayet kolaydır. Hele istimlâk tehlikesi varsa...

İşin enteresan tarafı, vitrinde hayli dekolte bir hizmetçi kız, şeker mi şeker, boyuna gidip geliyor, yemek odasına gerekli eşyayı bir içeri, bir dışarı taşıyıp duruyordu. Öğle üzeri, ayni şeker şey, bu sefer evin hanımı kıyafetinde giyinmiş, gelip sofraya oturarak bir güzel karnını doyurdu.

Böyle muhteşem bir vitrin İstanbul'da ilk defa görülüyordu. Böyle güzel bir kızı da, gözleri dönenler ilk defa gördük zannediyorlardı. Nekadar bar, night-clup işleten varsa, kıza işmar ederek, motör takıp varyete yaptığı takdirde binlikleri su gibi akıtacaklarını anlatmağa çalıştılar. Derken trafik aksaklıkları başladı.

Hemen üç günde bir, bir oda takımı satılıyordu. Patron da güzel mankenine boyuna prim vermekteydi.

Lâkin ne olduysa, sıra yatak odası takımına gelince oldu. Yıl başıydı galiba. Patron, akşam mağaza kapanacağına yakın, şöyle düşündü: «Ulan, sokaktan geçen her yolcu, bu kızın sefasını sürüyor. Bir akşam da ben sürsem ne olur?» Ve mankenine:

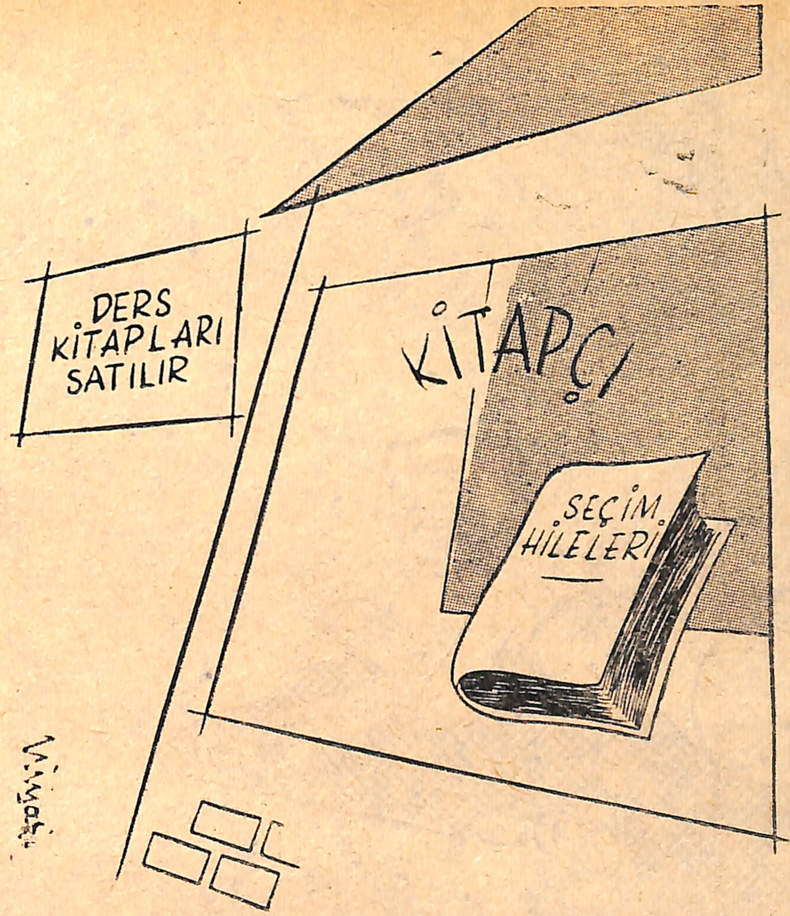
— Bu akşam, gitmeden önce yazıhaneye uğra... dedi.

Kız uğradı. Patron şampanya ve viski karması, kendine mahsus bir kokteyl yapmıştı. Kızı sarhoş edene kadas içirdi ama, kendi de kör kütük oldu. Vakit geceyarısını geçiyordu. İkisi de hem nerede olduklarını, ne yapacaklarını çoktan şaşırmışlardı. Adam, kendini evinde, manken vazife başında sanıyordu. İkisi de soyunup, rahat rahat, muazzam karyolaya uzandılar.

Ertesi sabah, rezalet koptu. Hiç bir şeyden habersiz, mağazayı açan çırak, vitrinin otomatik kepenginin düğmesine dokundu. Amerikan usulü perdeler kalktı. Lâkin sokakta ahalinin fena halde biriktiğini, kapıdan gören oğlan da, trafik polisiyle beraber vitrine dışardan sokulduğu zaman... (Çünkü içerden vitrin görülemezdi).

Millet kahkahadan kırılıyordu. Patronla mankeni, vitrindeki yatakta sızmışlardı! Artık facianın üsttarafını, lütfen siz düşünün...

C. H. P., seçim hilelerine dair bir kitap neşrediyor.. (Gazeteler)

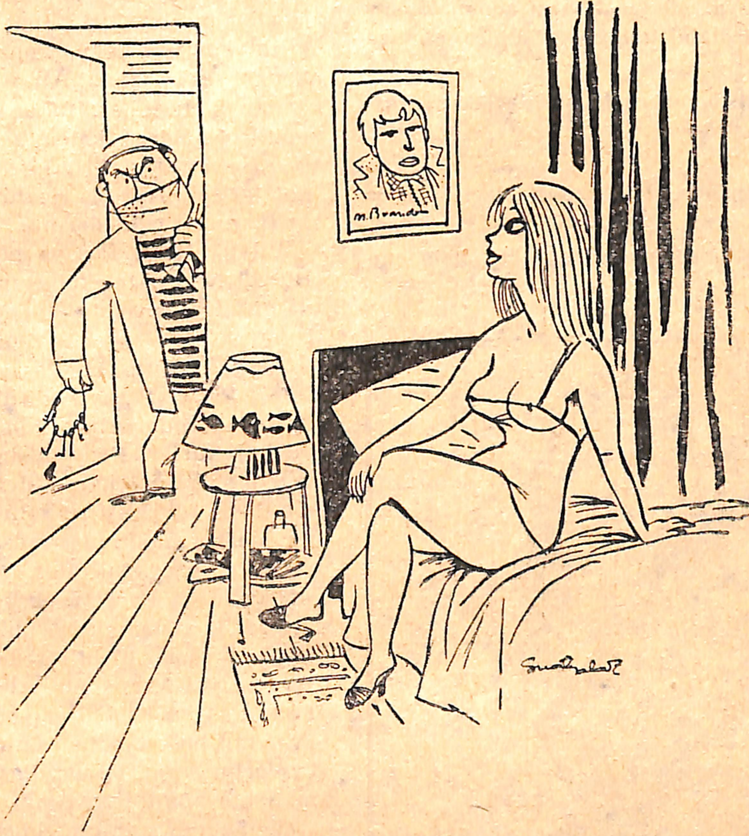

YAZISIZ!..

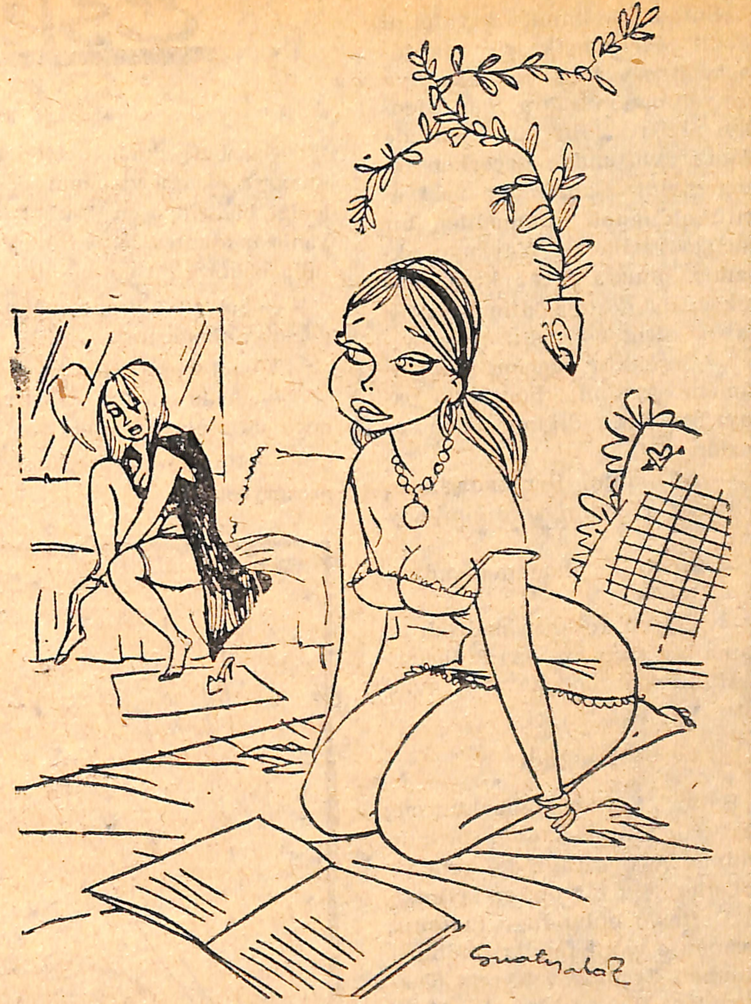

— Ayol, bu senin bildiğin çocuklardan değil, bu harika çocuk!..

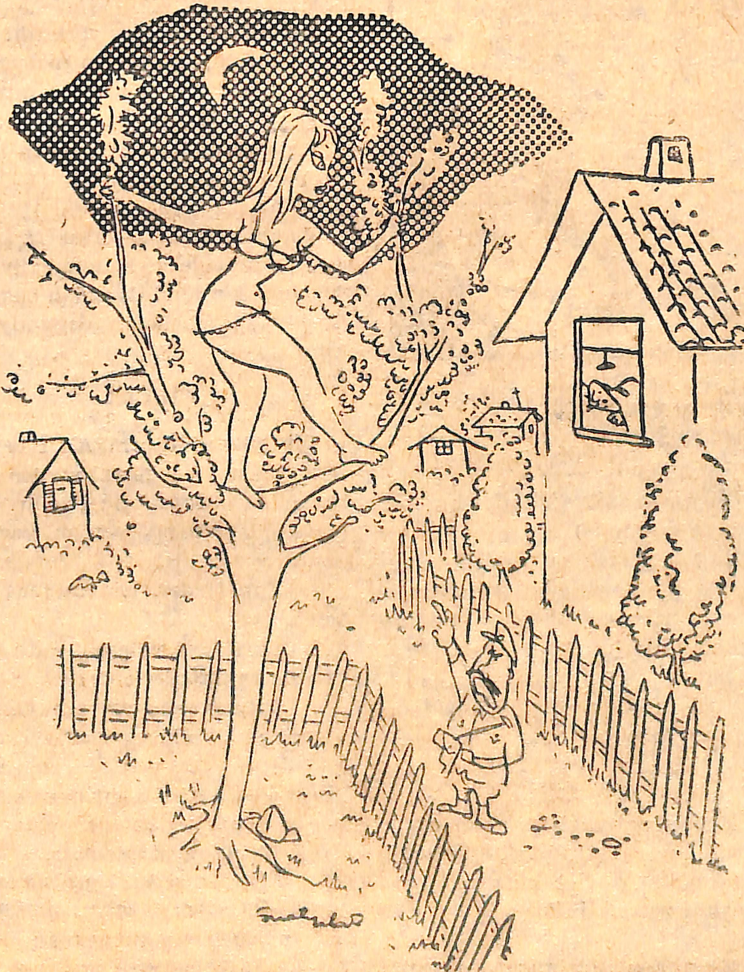
SUAT YALAZ

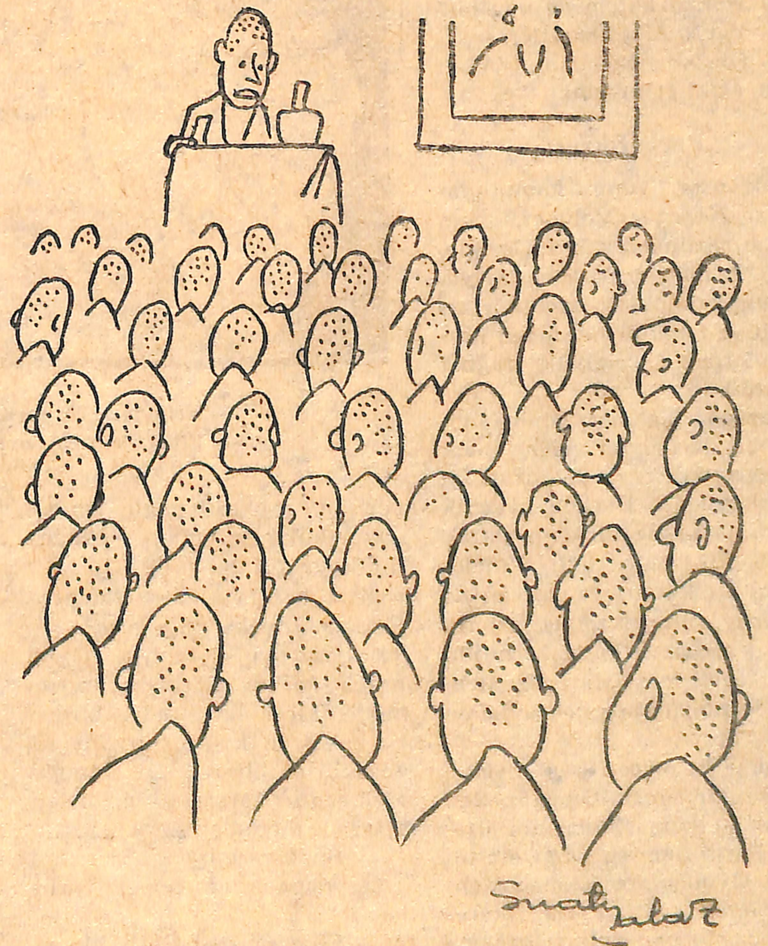
Hırsız — Hay aksi şeytan! Ben evde kimse yok sanmıştım!..

— Yeni işime girerken bonservis yerine eski patronumun aşk mektuplarını gösterdim!..

— Gız, iröntgencilik yapmağa utanmır mısin!..

Ankara'da Fikir kulübü toplantı yaptı!..

— Gazetelerden —

Eski Türk Mizahı

Altın zekâ!

«Sultan Mahmut kıyafetini tebdil ederek halk arasında dolaşmağı severmiş ve ekseriya da yanına musahip Sait Efendiyi alırmış. Bir gün Şehzade Camii avlusundan geçerken temiz giyinmiş, halinden uslu akıllı olduğuna hükmedilen bir çocuğa rastlamış. Yavruyu okşamış, onunla biraz konuşmuş zekâsı da hoşuna gitmiş. Çocuğa bir altın vermiş...

— Teşekkür ederim, fakat alamam efendim... Sonra bu parayı nereden aldığımı evden sorarlar.

— Al oğlum.. Ben padişahım. Sorarlarsa benim verdiğimi söyle...

— Şimdi hiç alamam efendim.

— Neden?

— Çünkü koskoca padişah adama bir altın mı verir? derler.

Hükümdar çocuğa bir avuç altın vermiş.

Maşallah

Beşinci Sultan Mehmedin cülûs yıldönümlerinden birinde Dolmabahçe sarayında, tebrike gelenler için bir defter açılmıştı. Defterin bulunduğu masanın başında o vakit teşrifat müdürü bulunan Ercüment Ekrem Talû duruyor. Bir aralık salonun öbür ucundan görünen Kızlar ağası Fahrettin ağa masaya doğru yaklaştı ve haremağalarının kendilerine mahsus şivesile Ercüment Ekrem Talûya sordu:

— Nedir o?

— Defter... Ağa hazretleri...

— Hokka kalem de var mı?

— Var... Ağa hazretleri.

— Oh, oh, maşallah... Allah zihin açıklığı versin!

Paris fıkrası

Eski orta oyunu kavuklularından Karagöz Mehmet, hem yakası çözülmedik küfürleriyle hem de müstehcen cinaslariyle tanınmış kuvvetli sanatkârlardandı ve bu çeşit nükteden hoşlananlardan da büyük rağbet görürdü.

Karagöz Mehmet, İzmire gider, bir kaç oyun verir, halk her gece tiyatroyu doldurur. İşler tıkırında... Derken, aksilik bu ya... O sene ilk defa olarak «Paris Fıkarası» adlı (melodram) ı çıkaran Minakyan da kalkar, kumpanyasiyle İzmire gelir. «Paris Fıkarası» bütün halkı celbeder; Karagöz Mehmet de tabiatiyle sinek avlamağa başlar.

Bakar ki olacak gibi değil... Bir iki gün sonra ilâncıya: «Sen de bizim kapı ilânlarının üzerine Paris fıkarası yaz!» emrini verir. Oyuncuların «Aman Mehmet efendi... Biz Paris fıkarasını nasıl oynarız?» itirazına karşı da: «Siz o cihete karışmayın... der; yalnız bana üstü başı perişan, şapkası yağlı, üç beş gâvur bulunuz! Onları meydana bir koyuverin!»

İlân, halkta alâka uyandırır. Herkes: «Acaba ne olacak?» diye tiyatroyu doldurur. Oyun başlar, halkın Paris fıkarasını bekledikleri bir sırada birden bu sekiz on kişilik hırpani sürüsü birer birer çıkıp Karagöz Mehmedin karşısına dizilirler. Karagöz Mehmet sorar:

— Siz kimsiniz?

Meydandakiler cevap verirler:

— Efendim. Biz Paris fıkarasıyız. Buraya dilenmeğe geldik.

Karagöz Mehmet:

— Ulan köpoğulları! der, biz kendi dilencilerimizle başa çıkamıyoruz. Bir de üstelik sizleri mi gönderdiler? Bize Paristen gönderecek başka hediye bulamadılar mı?

Sonra, gümrüğü alınmadık bir küfürle hepsini birden dışarıya uğratır!

Vay canına!

Gazetede okuduğu bir ilânla çok ilgilenmişti. İlânda satılık bir kanarya olduğu ve bunun opera aryaları ve her türlü şarkılar söylediği bildiriliyordu. Derhal kuşçuya müracaat eden adam, kanaryanın hakikaten bu şarkıları söylediğini kulağıyla işitince, almağa talip oldu ve fiatını sordu:

— Sekiz bin lira, efendim. Ama beraberinde şu ikinci kanaryayı da satın almalısınız.

Adam, itiraz etti:

— Sekiz bin lira zaten epey pahalı bir fiat. Bir ikinci kuşu da neye satın alayım yani?

— Kanaryanız o olmazsa şarkı söylemez; zira bu, onun emprezaryosudur.

— Nekadar çok resim sergisi açılıyor?..
— Elbet, herkes boyanmayı öğrendi!..

Üç paşa!

Aşağı yukarı birbirinin muasırı olan ve bütün dünyaca tanınmış üç devlet ricali vardır: Reşit Paşa, Âli Paşa, Fuat Paşa.

Fuat Paşa çok güzel konuşur, siyasi meseleler müzakere edilirken taşı gediğine koymasını pek iyi bilen bir vezirdir. «Giridi kaça satarsınız?» sualine karşı verdiği «Aldığımız fiyata» cevabı meşhurdur. Fuat Paşa güzel konuşur fakat konuştuğu kadar yazamazmış. Âli Paşa, o kadar konuşamaz, fakat diplomatik yazılarda kalemine kimse erişemezmiş. Hattâ yazdığı notalar eski Avrupa ricalinin bile takdirini celbedermiş.

Büyük Reşit Paşaya gelince: Bu zat hem güzel konuşur, hem de güzel yazarmış!

★

Fuat Paşa ile Âli Paşa, Mustafa Reşit Paşayı düşürmek için hükümdara bazı telkinlerde bulunurlar. Padişah da yemez içmez, söylenen sözleri Reşit Paşaya yetiştirir. Bir gün bir mesele hakkında müzakere cereyan ederken Reşit Paşa Âli ve Fuat Paşalara karşı gayet soğuk muamelede bulunur. Haklı itirazlarını bile reddeder. Bu vaziyet karşısında Âli Paşa Fuat Paşaya kaşı ile, gözü ile Paşanın bu muamelesinin sebeplerini sorar. Fuat Paşa hemen bir kâğıt parçasının üzerine mevlid sahibi Süleyman Çelebinin Mi'râciyesinden şu iki mısraı yazıp gönderir:

Bi hurûf-u-lâfz-ü-savt, ol padişâh,
Mustafâya söyledi bî iştibâh!

Şekerleme!

İki arkadaş konuşuyorlardı:

— En büyük emelim mebus olmak. Ne dersin, olabilir miyim, acaba?

Kıdemli milletvekillerinden birisi onun omuzunu okşadı:

— Merak etme azizim. Hülyan muhakkak hakikat olacaktır. Zira, ben de geçenlerde kendimi rüyada Mecliste gördüm. Uyandım baktım hakikaten Mecliste değilmiymişim!..

ÇİLEK!

Bir gün sadrâzam Âli Paşanın konağında vükelâya verilen bir ziyafette ortaya çilek gelir. Âli Paşa çileği tuza batırır, yer ve sonra:

— Tuhaf! der. Hiç de fena olmuyor.

Bütün vükelâ ve paşalar da sadrâzamı taklit ederler:

— Fena olmuyor, ne demek efendim? Bilâkis gayet iyi oluyor!..

Âli Paşa, söze karışmayan Manas'a döner:

— Siz bir şey demediniz.

— Efendimiz, kulunuz, ne diye yim? Bu çilek hikâyesi yalnız sofranızda geçse bir şey değil. Ama bazan «Meclis-i-vükelâ» da da tekerrür ediyor!

Milletlerin Güldükleri

İyi tanımıyormuş

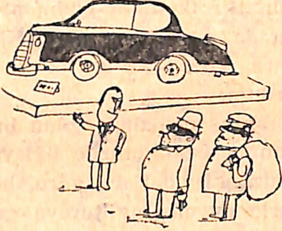
Kadın kocasına çıkışarak:

— Elbette farketmişsindir, dedi. Komşumuz Msr. Parker, işe giderken karısını öpüyor ve Allahaısmarladık diyor. Sen de neye böyle yapmıyorsun?

Adam:

— Ne, ben mi? diye bağırdı. Yahu kadını ancak bir iki kere gördüm.

(Amerikan)

— *Bu modeli alınız, polis otomobilinden otuz kilometre daha süratlidir.*

— *İtalyan* —

Don Juan

James ,bütün arkadaşları arasında Don Juan olarak tanınırdı. Zira hangi kızı istese, elde edebilirdi. Yaradılış itibariyle James'in tam aksi olan John ise, bilhassa o günlerde çok sıkıntıda idi. Güzel bir kıza gönül vermişti. Ama bunu beceriksiz bir şekilde anlatıp işi berbat etmek ve kuşu kaçırmaktan korkarak James'e baş vurdu, akıl danıştı. O da ona birçok nasihatler verdikten sonra:

— İnce olmalısın diye ilâve etti. Lâfların nükteli olmalı. Meselâ bir kıza «bacaklarınız ne kadar güzel» demek, hiçbir fayda temin etmez. Tam aksine kız darılır.

— Peki, ne demeliyim?.

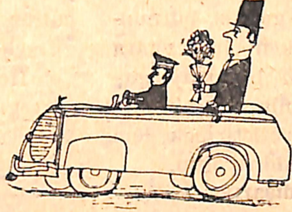
— Haaa... bak eğer ona «yeni şapkanız fevkalâde güzel, ama etekliğinizin boyunu uzatmadıkça kimse onun farkına bile varamaz.» dersen, iş değişir.

(İngiliz)

— *Karım her zaman beni öbür kapıdan gözetler...*

— *İtalyan* —

— *Yavaş sür!.. Daha kararsızım.*

— *İtalyan* —

Tedai

Yeni evlenmişler ve balaylarını geçirmek üzere Venediğe gelmişlerdi. Gondola bindiler .Nefis bir mehtap vardı ve kanal ışıl ışıldı. Genç adam, karısına sarıldı, çok mesuttu. Onu kendine doğru çekti, tam öpeceği sırada karısı bir çığlık atıp onu durdurdu:

— Sevgilim. Şu suları gördüm de aklıma geldi. Evden ayrılırken musluğu kapadın mıydı acaba?

(Fransız)

Polisler — Kaatiiiil!...

— *Fransız* —

Medeniyet dediğin...

Televizyonun Amerika'da posta idaresi ile rekabet ettiğini biliyor muydunuz? İşte buna ait bir hikâye:

New Yorka gitmekte olan sevgili kocası ile vedalaşan kadıncağız, ağlıyarak rica ediyordu:

— Sevgilim, bana her gün yazacaksın, değil mi? Yoksa, meraktan ölürüm.

Kocası onu teselli etti:

— Merak etme şekerim. Mektubu nasılsa vaktinde alamazrın, ben sana yarın Steve Allen in programından el sallarım Eğer onu kaçırırsan, ertesi akşam Gary Moore'un programından mutlaka görüşürüz.

(Amerikan)

O zaman başka...

Hâkim suçluya:

— Karınızın başına dedi, kazma ile vurup öldürmekten dolayı sizi 5 sene ağır hapse mahkûm ediyorum.

Suçlu atıldı:

— Fakat hâkim bey, kazma değil, bahçe tırmığı idi..

— Ya Öyle ise iş değişir. On sene ağır hapis cezasına mahkûm oldunuz.

(Kanada)

— *Görüyorsunuz ya, size çok yakışacak!...*

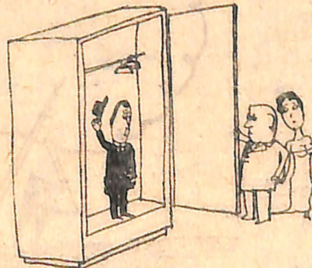
— *İtalyan* —

Kimmiş!...

Bedava hasta muayene edilen bir dispanser önünde o sabah, hayli uzun bir hasta kuyruğu vardı. Herkes uzun zamandanberi bekliyordu. Henüz kapı açılmamıştı. Fakat ufak tefek zayıf bir adamcağız, herkesten daha evvel içeri girmek telâşındaydı. Hiç bir şey söylemeden hızla yürüdü ve herkesi geçip sıranın en başına kadar geldi. Kuyruktakiler kızdılar, söylenmeğe başladılar ve adamı alıp kuyruğun en gerisine ittiler Fakat adam kendi kendine söylenip tekrar baş tarafa yürüdü. Yeniden alıp en sona getirdiler. Üçüncü defa tekrar öne geçince bu sefer hayli hırpalıyarak geri ye attılar. Yumruklar ötesine berisine indi. Küçük adam, düştüğü yerden kalktı, üstünü başını silkeledi, sonra kalabalığa dönüp hiddetle bağırdı:

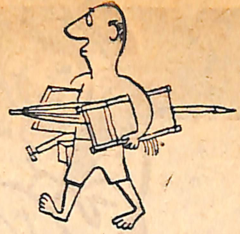
— Buraya baksanıza. Bir daha kalkıp beni geriye atarsanız ben de dispanseri açmıyacağım.

(İtalyan)

— *Affedersiniz asansör zannettim...*

— *İtalyan* —

YAZISIZ!.. (Amerikan)

Meşhedi ile devr-i âlem

Yazan
Ercüment Ekrem Talu

— 19 —

Kendine göre bu işi ölüp biçerek, bundan bir takım garip ahkâm çıkarır. Bunlardan bir tanesi ve belki en mühimmi kendisinin, zamanın büyükleriyle bir ayarda olduğudur. O der ki:

— O ayarda bir insan olmasaydım, benim resmimi onunla yanyana koymazlar, gördüğüm işleri uzun uzadıya sayıp dökmezlerdi!

İşte bizim Torik de bana sitem ettiği sırada ayni ruh haleti taşıyordu. Lâf değil! Gazetelere, hem de ecnebi gazetelere remsi girecekti. Kimbilir, Meşhediyi ve beni artık ne kadar hakir görüyordu?

Hiç bozmadım. Sustum .Çünkü bu dakikada ona ne söylesem boştu. Ama benim bu susuşumdan, Torik, kendisile ayni fikirde olmadığımı anladı. Sözlerinde pek ileri gitmiş olmak korkusu ile beni yatıştırmak kaygusuna düştü:

— Yine sen bilirsin bey baba! dedi; ben kendimi senin evlâdın bellemişim. Ne istersen söyle... Yap! Sade senden bir şey yalvaracağım: onu yaparsan beni ihya edersin.

— Söyle bakayım, neymiş?

— Yarın, o gazetelerden birkaç tane satın alalım da, İstanbula yollıyalım. Üzerlerini sen yaz, olmaz mı?

— Kimlere yollıyacaksın?

— Bir tane bizim kocakarıya, bir iki tane de omuzdaşlara falan...

— Dur bakalım, hele resmi görelim de, ondan sonra. Haydi şimdi karnımızı doyurup yataklarımıza şöyle bir iki saat için uzanalım. Zira yarın sabah şafak sökmeden yolcuyuz...

Bunun üzerine odamıza çekildik. Eşyamızı bağlayıp hazırladıktan sonra, garsona, bizi saat üç buçukta uyandırmasını tenbih ederek yattık.

Sabaha karşı uyandırıldığımız zaman, ortalık henüz karanlıktı. Ben köşede traş olurken, Meşhedi çabucak bir nargile içti. Torik'e gelince, o da endişe içinde bizim trenin hareketine kadar gazetelerin çıkmamasından korkuyordu. Kendisine emniyet vermek için her ne dedimse kâr etmedi. O ikide birde:

— Gazeteler yetişmezse bana bakmayın, bir yere gidicilerden değilim, diyordu.

Saat beşe doğru, tek atlı bir araba gelip bizi otelden aldı; İstasyona götürdü. Uzaklarda tanyeri ağarıyor, gökyüzü akşamdan biraz fazla kaçırmış bir sarhoşun soluk çehresini andırıyordu. Sabrı tükenmiş olan Torik, yerinde duramaz bir hale gelmiş, burnundan solumaya başlamıştı. Derken bir yaygara koptu. Matbaalardan boşanan bir alay gazeteci, sokaklara dağılmış, bunlardan bir kısmı tren yolcularına gazete yetiştirmek için bizim bulunduğumuz tarafa saldırıyordu.

Torik, kompartımadan dışarıya b' güllesi gibi fırladı; kaç gazete buldu ise, hepsinden ikişer üçer tane satın alarak geldi.

Bunları dikkatle, teker teker gözden geçirdim. Hiç birinde tafsilât göremiyordum.

— Vah Torik, vah! Seni aldatmışlar. Bunların hiç birinde sana dair tek kelime bile yok.

— Hay ölüsünü sattığım hergeleleri!

O anda Necmi'nin yüzündeki değişmeyi tarif için kelime bulamam. Metresinin hiyanetini süçüstü yakalamış bir âşık, para cüzdanının çalındığını farketmiş bir memurda ancak bukadar üzülür.

— İyi, dedim! Senin hapise götürüldüğünü, kefaletle tahliye edildiğini de yazarlardı; o zaman büsbütün kepaze olurdun.

O, gülünç bir tavırla ellerini öne doğru uzatarak:

— Tuhafsın be beybaba! diye bağırdı. Ben yarışta birinci geldikten sonra, aleyhimde ne yazsalar vızgelir. Meşhur adamlara daima söverler bilmez misin? Ama ben aldırmam. Çekememezliğe uğramak büyük insanların şanıdır.

Torik, kendini iyiden iyiye yarışın birincisi sayıyor. Onun bu hakkını inkâr edecek bir kimse tasavvur edemiyordu. Binaenaleyh ne desem boştu. O, belki bu esnada hayatının en büyük kederini duyuyordu.

Trenin kalkma çanı çalındığı vakit, pencereden uzanan başlar arasında Meşhedi ile Torik'in üzgün yüzlerini görenler, hiç şüphe yok ki, her ikisinin de geride kıymetli vücutlar bırakarak uzun müddet için gurbete gitmekte olduklarına inandılar.

Hele tekerlekler rayların üzerinde ağır ağır gıcırdamaya başlayınca ikisinin de ağızlarından bir anda fırlayan:

— Geçmişi kınalı millet!

— Ah Elyan men keçaset!..

Sözlerini işidenler, bunları mutlaka birer veda haykırışı sandılar.

Yolda, hayal kırıklığına uğrayan Torik'le derdi tazelenen Meşhedi'nin çenelerini bıçak açmıyordu. Benim kendi kendime canım sıkılmağa başladı. Bir iki defa bizim arkadaşlara sataştımsa da, cevap almadım. Köşemde büzüldüm. Ve tâ Anvers'e gelinceye kadar uyukladım, durdum.

Belçikanın Manş denizine açılan bu işlek ve zengin limanına geldiğimizde öğleye yaklaşıyordu. Elimizdeki biletlere göre, buradan ufak bir vapurla evveli İngiltereye geçecek, oradan Amerika'ya yolcu götüren Transatlantiklerden birine aktarma edecektik.

Bize Manşı geçirecek vapurun saatini sorduk. Hemen kalkacağını söylediler. Gittik bulduk ve bindik.

Bu, Bartın, Ereğli, İzmit gibi yakın yerlere işleyen bizim vapurlar cinsinden ufacık bir tekne idi. Benim denizciliğim olmadığı için daima dalgalı olduğunu bildiğim Manş denizinde çalkanmaktan hayli kuşkulanıyordum.

Sahilden bir iki mil açıldığımızda, endişem maalesef gerçekleşti. Vapurumuz, azgın dalgaların üstünde ceviz kabuğu gibi sallanmağa, batıp çıkmağa başladı. Başımı küpeşteye dayanmış, altüst olan midemle savaşıyordum. Meşhedi karşımda boyun bükmüş oturuyor, Torik Necmi de afal afal etrafına bakınıyordu.

Bir aralık, Benim ziyadece rahatsız olduğumu gören Meşhedi, sordu:

— Çekirgefendi! Neyin vardi? Hestesen deha?

— Deniz tutuyor, dostum. Fena oluyorum.

— Kâlyan içesen. Dolduram mı?

— Teşekkür ederim. Lâkin o zaman büsbütün içim dışıma döner.

— Özün bilürsen.

Biraz durdu, sonra yine söze başlıyarak:

— Anlamadığım şey vardi, dedi. Yevropaliler munun gadar ahıllı danişli, guvvetli kişilerdi de ille bu denizi nice ola kin zaptedemirler?

— Deniz zaptolur mu?

— Beli! Aavrat zaptolanda denizi niye zaptolunmıya?

Denizin böyle kadınla mukayesesi dostumun, şairane tabiatına misal olduğundan, takdir edercesine gülümsedim. Fakat bununla kalmadım:

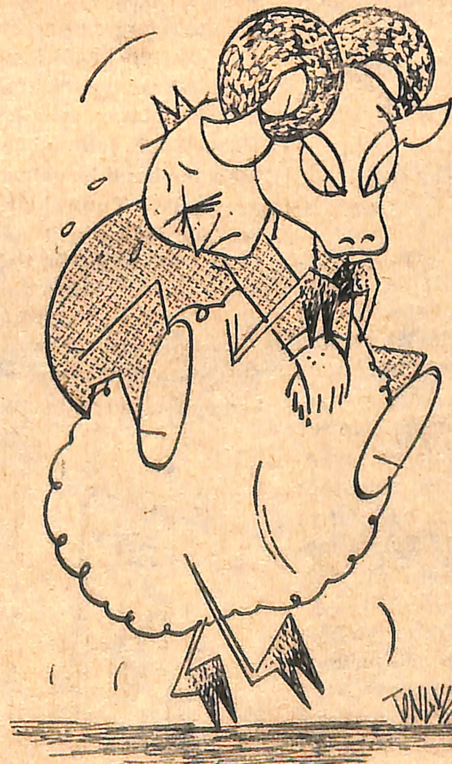
— Nasıl zaptolunur, söyle bakayım, dedim.

O, en tabiî tavriyle ve ciddî ciddî cevap verdi:

— Ümmü deryani gapatmalı... Hemmisi denizler guruyup, o vahıt bu yerlerden çimendiferle gidilir.

(Devşam edecek)

Kurbanlık koyunlar ateş pahası...
— Gazeteler —

Kurban!..

Güzel Fıkra MÜSABAKASI

Ha gayret!

Hizmetçi kapıyı çalan dilenci kadına sorar:

— Çoluğun çocuğun var mı?

— Altı tane... En büyüğü iki yaşında bile yok.

— Ya!..

— Ondan başka on senedir de dulum!

Sebep

Papazla Bektaşi münakaşaya tutuşmuşlar... Papaz:

— Peki, dedi, mademki Allah müslümanların sünnetli olmasını emrediyor, neden sünnetli yaratmadı?

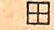
Bektaşi güldü:

— Siz papazlar evlenmezsiniz, değil mi? dedi.

— Evet, evlenmeyiz.

— Peki, öyleyse neden sizleri evlenmiyecek şekilde yaratmadı?

MEHMET KÖSEOĞLU
Mali müşavir
DENİZLİ

Berat

Vaktiyle adamın biri, bir ihtiyarın sakalına tükürür. Adamcağız gidip kadıya şikâyet eder. Kadı, suçluyu mahkemeye getirmek üzere muhzırı yollar. Adam, işin bu neticeye varacağını bildiği için, muhzırı bir odaya alıp «Hele sen otur, bir kahve iç, ben giyineyim» der.

Muhzır kahvesini içerken, herif içerde büyücek bir kâğıda beş, on tane yaldız altını yapıştırır, koynuna koyar.

Mahkemede kadı sorar:

— Sen bu adamın sakalına tükürmüşsün doğru mu?

— Evet, doğru.

— Vay, ikrar ediyorsun ha! Ne salâhiyetle?

Herif koynundan kâğıdı çıkarıp kadıya uzatır:

— Bu beratın verdiği salâhiyetle...

Kadı, kâğıdı açıp da pırıl pırıl altınları görünce gözleri fincan gibi büyür.

— Aşağıya kadar hep bu yazı ile mi yazılmıştır?

— Evet!

Kadı, kâğıdı öpüp başına koyar ve şikâyetçiye âdeta çıkışarak:

— Bunun elinde böyle berat var ken senin de sakalına tükürür, benim de.

NADİDE TANSUN
P.T.T. santral memuru
ADANA

Altınkırat Ailesi

E. EKREM TALÛ'dan
Çizen YALÇIN ÇETİN

AKBABANIN RESİMLİ MİZAHÎ ROMANI

Dünya
KARİKATÜRLERİ

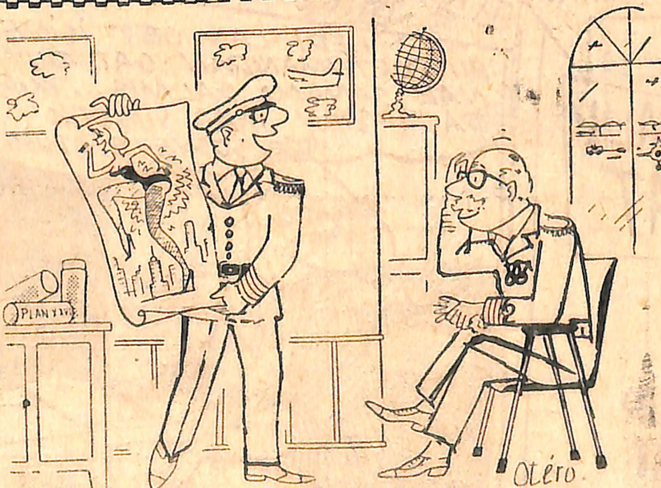
– SİZİ EVLİLİK BAĞI İLE BİRLEŞTİRİYORUM!

LEON

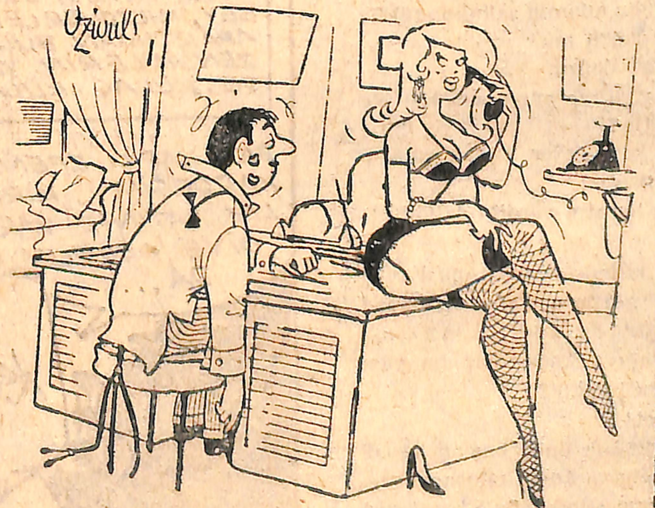
– ALTIYA KADAR BEKLEYECEĞİM!

– İŞTE YENİ AMERİKAN BOMBASI!

– ZAHMET ETME DELİKANLI, KARIM EVDE YOK. ŞİMDİ DIŞARI ÇIKTI!

YILDIZ – BİR GAZETECİ, İSTİDADIM HAKKINDA FİKRİNİ ÖĞRENMEK İSTİYOR!

DENİZCİLİK BANKASI

Bir sene vâdeli hesap sahiplerine %50 ve %100 menfaatli

iç ve dış seyahatler

Fazla malûmat için şube ve ajanslarımız emrinizdedir.

1957 ikramiye plânında

Büyükada'da denize nazır konforlu apartıman katları, çeşitli para ikramiyeleri

iç ve dış seyahatler

T.C.
Ziraat Bankası

Yurt içinde 538 Şube ve Ajansı, dünyanın her tarafındaki muhabirlerile sayın müşterilerinin emrindedir.

VADELİ, VADESİZ TASARRUF HESAPLARI
1957 İKRAMİYE TUTARI

ŞİMDİLİK

2.000.000 liradır

BU ZENGİN PİLÂNDA

GAYRİMENKULLER, DOLGUN PARA İKRAMİYELERİ BULUNMAKTADIR

1957 yılında

1 Milyon LİRA

20 EV VE APARTMAN DAİRESİ

HER 150 LİRAYA BİR KUR'A NUMARASI VERİLİR.

AKBANK

DELİLER BOŞANDI!

Aziz Nesin 1958 Dünya Mizah Yarışmasına bu eseriyle girecektir.
Fiyatı 2 lira
DÜŞÜN YAYINEVİ
İSTANBUL

APARTMAN DAİRELERİ

ZENGİN PARA İKRAMİYELERİ

YÜNLÜ - PAMUKLU SATIŞLARIMIZDA
%10 TENZİLAT

SÜMERBANK

1957 YILI
İKRAMİYE PLANI

3 MİLYON
275.000 Lira

TÜRKİYE
VAKIFLAR BANKASI

Sahibi :
YUSUF ZİYA ORTAÇ
Yazı işlerini fiilen idare eden :
NEHAR TÜBLEK
Teknik Sekreter :
Selâmi Münir YURDATAP
Adres :
Klotfarer Cad. No. 8-10, Daire : 3
Belediye - İstanbul   Telefon: 22 18 11
ABONE: Seneliği 25, altı aylığı 12,5 L.
FİYATI 50 KURUŞ
Basıldığı yer: ERCAN MATBAASI

Akbaba

— Kız uyudu...
— Ne yapsın, bizim uyanmıyacağımızı anladı artık!

— İtalyan —